

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

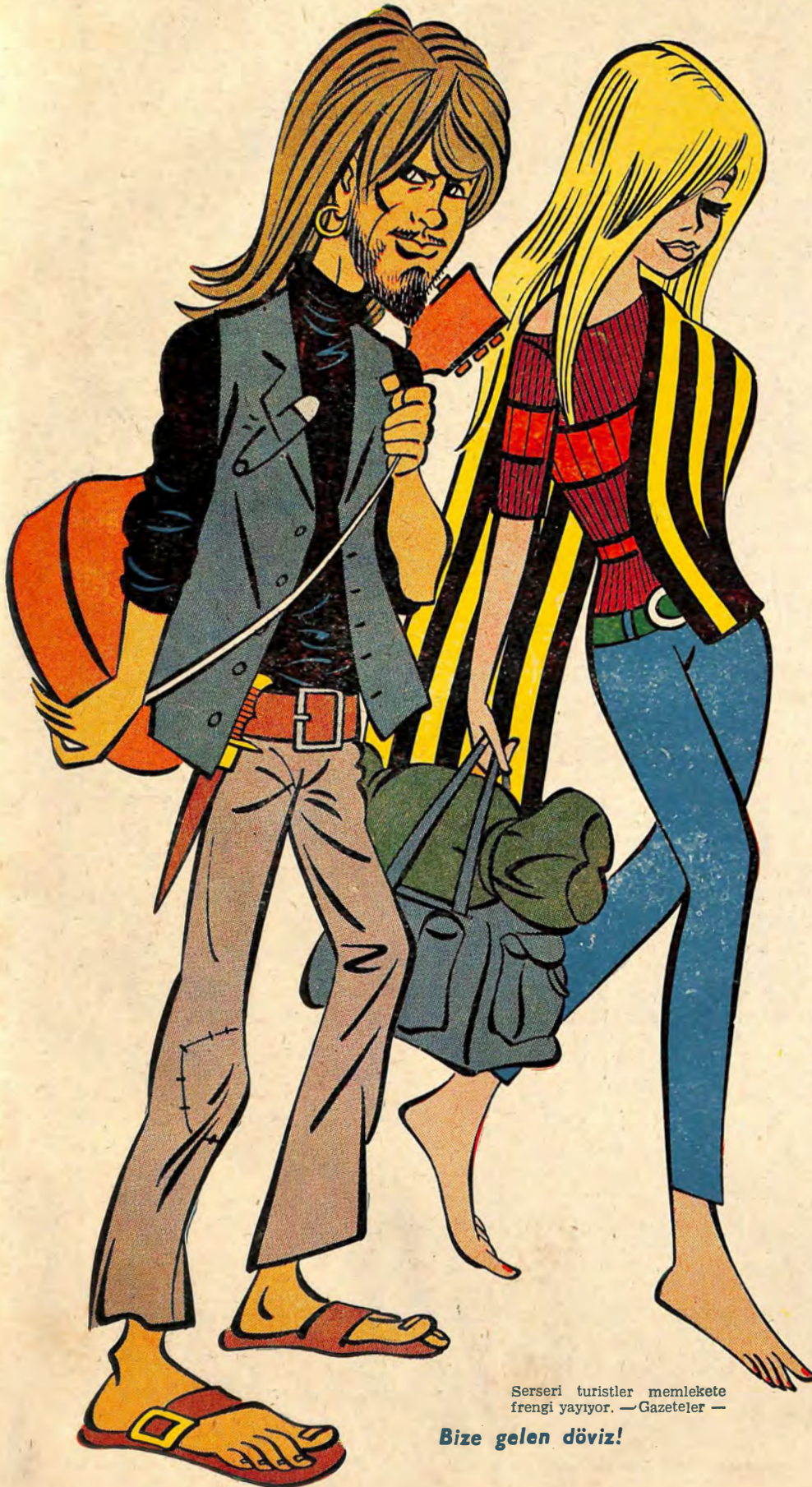
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKA

TURİST
FRENGİ
GETİRİR!

Serseri turistler memlekete
frengi yayıyor. —Gazeteler—

Bize gelen döviz!

minigra

Bu sene
tasarruflar için
buluşma yeri:
Türkiye İŞ Bankası

1967 yılında:

15 MİLYON

130 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET 100.000 LİRA
200 ADET 10.000 LİRA
400 ADET 5.000 LİRA
1000 ADET 1.000 LİRA

ayrıca
30 000 ADET
para ikramiyesi

- Bu yıl dağıtılacak cem'an 15 MİLYON liralık ikramiyelerin ilk çekilişi için tasarruflarınızı Türkiye İŞ Bankasında toplayınız
- Merakla beklenen ve 24 Martta yapılacak olan SERVET KEŞİDESİ için İŞ Bankasına yatırmış olduğunuz tasarrufları muhafaza etmelisiniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 4 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 18 Ocak 1967

Gençlere Sesleniş!

HEYKEL kıran, resim yırtan birkaç sapık kalemimize konu olamaz. Hemen hemen bütün ile gençlerimiz Atatürk'çüdür.

Kurtuluş zaferinde doğanlar bugün kırk yaşını aştılar. Erken evlenmişlerin çocukları nı lisede, belki de üniversitede bulursunuz.

Bu gençlerin kırkını aşkın babaları doğdukları gün, son Osmanlı padişahı İngiliz zırlısı ile İstanbul'dan kaçıyordu. Erkeğin başında fes vardı, kadının yüzünde peçe. Şimdi her gün yeni bir vatan köşesinde yeni bir şube açan Türk bankaları yoktu. Bankacılık yabancıların ve azınlığın san'atı idi. Türk olan iki şey görürdünüz çarşıda: Leblebici bir, mahallebici iki...

Türk'ün tek dükkânı vardı: Küfel... Yazın, sokak sokak dolaşarak kavun, karpuz satardı, kışın elma, portakal...

Mahkemeler, tiyatro san'atçısının şahitliğini kabul etmezdi ve iki kadın bir şahit sayılırdı ancak!

Bugün seçimde bile erkekle eşit olan kızlarımız, o gün mirasta bile eşit değildiler. Şimdi, bütün bu insan haklarına, bütün bu insan hürriyetlerine kavuşmuş Atatürk kuşağına, daha doğrusu onların çocuklarına sesleniyorum:

Nedir bu haliniz gençler?

Savaşacak geri, savaşacak çirkin, savaşacak cahil, savaşacak kaba şey mi kalmadı memlekette?... Tarımda, toprağımızdan ne alıyorsunuz? Veriminin üçte birini, beşte birini... Köy, henüz çağ dışı bir gerilik içinde... Son depremde, İsrail izcilerinin, İsveç gönüllülerinin yardımlarını duyduk yalnız... Bir üniversite ekibinin tek çivi çaktığı gelmedi kulaklarımıza... İstanbul, kırkbin Türk köyünün karması ikibuçuk milyonluk bir görgüsüzler, bilgisizler, saygısızlar şehri oldu... Acaba sizden ışık, sizden uyarma, sizden görgü, sizden

bilgi bekleyenler mi kalmadı da birbirinizle boğazlaşıyorsunuz?...

Tanrının günü, şu topluluk bu topluluğun evini basıyor, eşyasını yıkıyor ve birbirini kıyasıya boğazlıyor.

İstanbul polisinin en büyük meselesi, hırsızlar, sabıkalar değil, siz olmaya başladınız.

Böylesine yoksul, böylesine bakımsız, böylesine geri bir memleketin gençliği böyle mi olmalıdır?... Boş bıraktığınız sınıfların fotoğraflarını gazetelerde görünce, içinizden bir sızı, bir sorumluluk acısı geçmiyor mu, bu kaybolmuş gün için?

Gerici, ilerici imiş!... Kim böldü sizi böyle ikiye?... Hangi düşman? Hangi alçak? Hangi İblis?

Türk'ün milli vasıflarından biri de emanete hıyanet etmemektir. Atatürk, cumhuriyeti, devrimleri sizlere emanet etmedi mi?

«Ey Türk genci!...» diye başlayan o güven dolu sesleniş, o büyük vasiyet sizlere değil midir?

On Üniversite

Milli Eğitim Bakanlığı, Türkiye'nin on ilinde Üniversite açacakmış...

Dere kenarında çamurları sıkıp sıkıp dizen Bektaş, ne yapıyorsun erenler? diye soranlara ne demiş:

— İnsan yaratıyorum!
— Tövbe et... Sen Allah mısın?

Diye öfkelenenlere verdiği cevap güzeldir:

— Rızkını vermedikten sonra, yap yap koyuver!

Galiba bu on Üniversite de böyle olacak: Binasını yapmadıktan, araçlarını vermedikten, profesörlerini bulmadıktan sonra, aç aç dur!

Size bu hür, bu bağımsız, bu ışıklı yarınlara bakan vatani bırakırken: «Benim yolumdan ayrılın, kiminiz sağa, kiminiz sola sapın... Boğazlaşın birbirinizle» mi dedi?

Yarın, gâfil insanlık, milyarlar yığını silâhları harcamak, aç ve işsiz toplulukları yok etmek zorunda kalınca, şimdi birbirinizin gırtlığını sıkın elleriniz, yanyana, omuz omuza, karşınızdaki düşmana karşı koyacaktır.

Atatürk'ün emanetine saygı, bağlılık böyle olmaz. O ne istemiştir Türk politikasından?... Yurtta sulh, cihanda sulh, değil mi?

Hani sizin aranızdaki barış?... Koskoca üniversitelerimizde, bunca üstün değerler, olgun profesörler var. İçlerinden bir duygulu hoca çıkıp da sizin kardeş gönüllerinizi birleştiremiyor mu? Şaşkınlıklar içindeyim!

Türkiye yıkım değil, yapım istiyor. Bugün çatışmalarınız, mektep sıralarında böylesine yıkıcı olursa, yarın politikada karşı karşıya gelince neler, neler, neler yapacaksınız acaba?...

Sağ'mış, sol'muş!... Hepiniz tek ağız ve tek sesle:

— Birinin altında irtica, birinin altında komünizm var. En ileri yol, en ışıklı yol, Atatürk'ün yoludur. Biz O'nun yolundayız!...

Diye niçin bağırıyorsunuz?

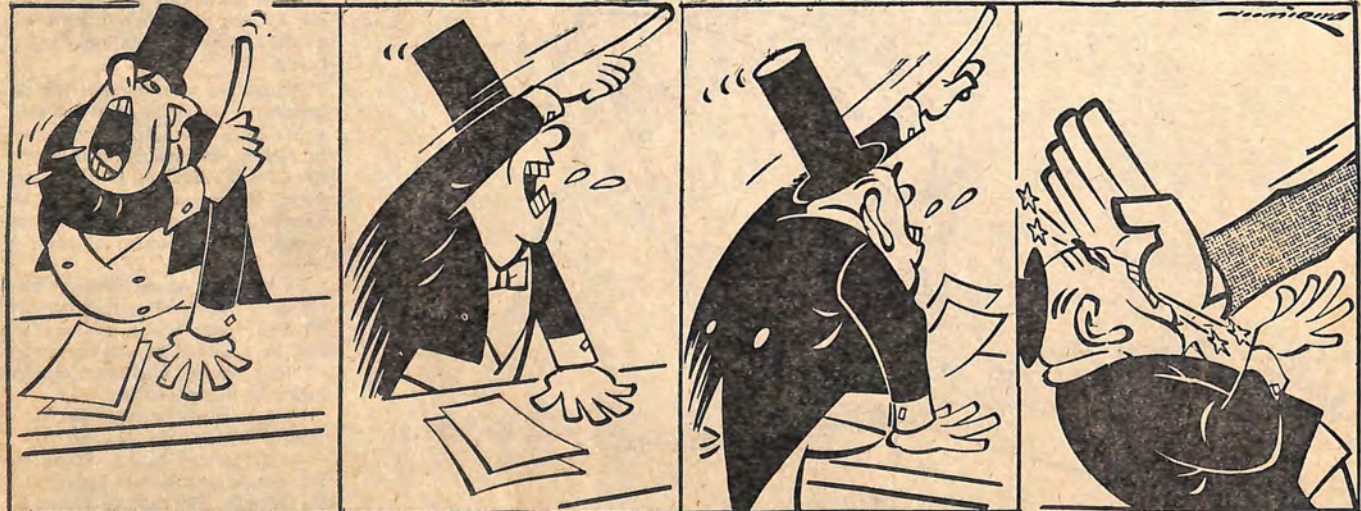
Atatürk'ü sevmek, Atatürk'e inanmak, Atatürk'ün size emanet ettiği devrimleri korumak, yalnız, ama yalnız O'nun yolunda yürümekle olur...

Yazımı, Tefik Fikret'in sesini kulaklarınızda çınlatarak bitireyim:

..... Ey genç, unutma ki,
Senden de bir hesap arar âti-i müştekil!

Tanrı, yarınlara yüz akı ile hesap vermek mutluluğu versin sizlere!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Been kırk yıllık... Devletçiiiiim!

— Devletçi demeeek... Solcu demekseee...

— Solcu demeeek... Sosyalist demekseee...

— Sosyalist demeeek... — Suuus.. Söz milletindir!

BAHÇIVAN Fettah, iyice abayı yakmıştı karşı konağın hizmetçisi Pervin'e... Bahçeyi bellerken, ağaçları budarken, meyvaları toplarken hep aklında Pervin vardı... Ara sıra onu, şeftalilerin arasından gizlenerek seyrediyor, hele hele halı çırparken tesadüf ederse, sanki Pervin'in elindeki değnek halıya değil, Fettah'ın kalbine iniyordu... Her değneyi sallayıp, sağa sola savrulan eteğiyle, hop kalıp hop inen iri göğüsleriyle bitiri-

— Nediym ben şöfdeliyi?
— Yee... Ye de et ossun, gan ossun sana. Hanım evdedir?
— Hee, uyuyor...
— Gız Pervin?...
— Ne?
— Gız bişiy diyecem saa gız.
— Ne diyecen?
— Al hele şu şöfdeliyi de, dı-yem...
— Hıh aldım işte. De bakiyim!...
— Gız Pervin, ölüyom gız. Döş-şeklere düşüp gan gusacam gız!...

trafik değişti

yordu bu hınzır kız Fettah'ı.

Bir gün yine şeftalilerin arasından dalgın dalgın Pervin'in açılan bacaklarını seyrettikten sonra kararını verdi. İster onu tokatlasın, ister efendisi işine son versin, ister kıyamet kopsun. Ne olursa olsun, söyleyecekti Pervin'e. Göz göre göre ince hastalıklara, dermansız dertlere düşmek istemiyordu. Ama her şeyi yoluyla yordamıyla yapmalıydı. Nasıl olsa efendileri yazıktaydılar. Pervin'in dul hanımı da geceleri pek erken dönmüyordu eve... Şöyle bir söylese, belli mi olurdu? Belki Pervin de aynı ateşe yanıyor, tutuşuyor, kadın olduğu için derdini açığa vuramıyordu...

Sıcak bir yaz günü, onu taşlıkları yıkarken seyretti. Bir tabak şeftali topladıktan sonra ayakları birbirine dolana dolana, dul Suzan'ın bahçe kapısını açtı, taşlığın yanına geldi. Pervin, Fettah'ı görünce, yukarıya sıyrılmış olduğu eteğini düzeltti, dudaklarında tatlı bir gülümseme:

— Ne istiyon lan Fettah? dedi.

Fettah, bu güzel dudaklardan istemin çıkmasına memnun:

— Sana şöfdeli getirdim cügerim, dedi.

— Bana ne gan gusacağsan?
— Senin ataşından...
— İlh, benim ataşım danmış!...
— Vallaha billâha senin ataşından gız. Döşşek diken oldu, yastık alaf... Geceleri nah şuramda bişiy yanıyo yanıyo, sonam içime bi alafdır düşüyo. Depine depine zabahı zor ediyom...
Pervin omuz silkti:
— Bana ne zabahı zor ediyosan?
— Gız annamıyon mu kâfir? Bak-sana şu yüreğime, nasıl guş gibi atıyo, baksana şu ayaklarıma nasıl ısıtma dutmuş gibi zangır zangır titriyo...
— İnanmam!...
— Vallaha gız, ekme çarpsın ki, şu yüreğime bak!...
— Yalan!...
— Vir elini vir!... Vallaha billâha virecen, küserim sona... Hıh bak, nasıl guş gibi atıyo mu?
— He atıyor, n'olacak?
— Ata ata, ya bir daha heç atmazsa?
— Ölüün!...
— Ölüüm ya. Ama gam yimem. Mezer daşıma Pervin'in aşkı ataşından öldü diye yazdırırım.
— İlh, ölen yazdırabilir mi heç?

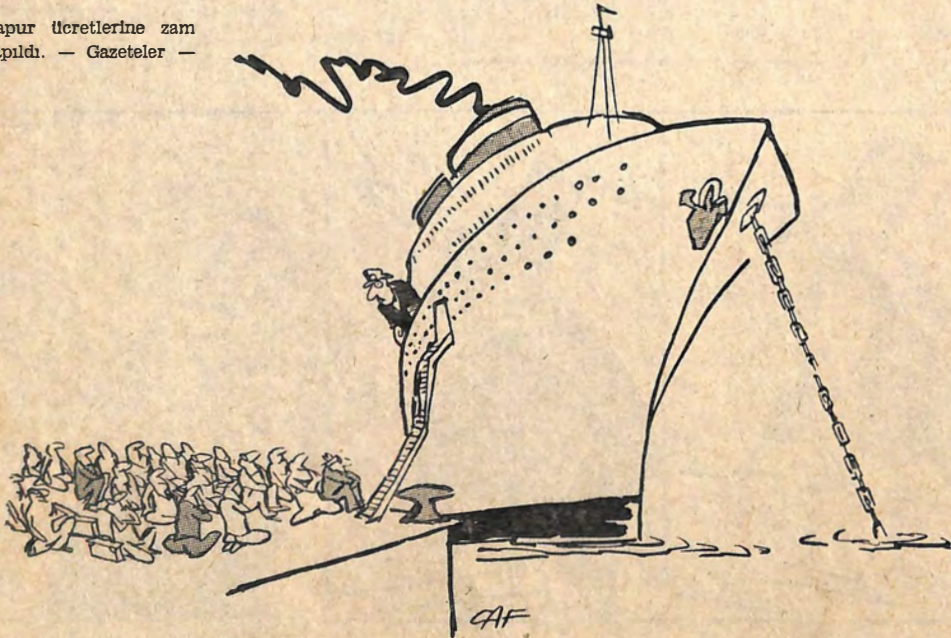
— Baban hayrına sen yazdırman mı?
Fettah, Pervin'in elini bırakmı-yordu...
— Uy anam ellere bah, şehir ek-meği gibi pampal pampal... Vir bi öpem şu elleri gız!...
— Olmaz!...
— Yoluna ölem, ayağının tozu o-lam, çiğnediğin çimen, kohladiğın hava olam, gırma Fettah'ı... Vir şu elini bi öpem.
— Olmaz!...
— Cilveyi naz eyleme gız. Hepi-sini deel, ha şu barnak ucunu ö-pem.
— Ama yalnız barnak ucunu...
— Vur gurban, ölmüşem senin yo-luna, köz gibi yanışam, mum gi-bi erimişem, ayva gibi sararmı-şam...
Fettah, Pervin'in parmaklarının u-cunu öptükten sonra:
— Ohhh, dedi. Ölsem gam yi-mem gayri, şehit diye gederim... Gız ne güzel senin dırnakların, lom-ba gibi şavk çakıyo. Vuh ölürem, vuh bu datlı candan vazgeçerem... Pervin gülmüştü?
— Hı?
— Eyil de gulana bi şey diyem.
— Yalan diyecen.

— Ne diyecem! bilyon mu?
— Yalan diyecen iştel!...
— Eyil eyil!...
Pervin, Fettah'ın iyice yanına yak-laştı:
— Dı ama, yalan dime, dedi.
— Vuh çorbana erişte olam, bu gulakların gözelliği ne gız?
— Yalan diyon...
— Gız Pervin!... Pervin gız, ben dıyom ki bu gece gapıyı açık dut, bi zlyaratına gelem diyom.
— Olmaz!...
— Niden olmaz?
— Hanım görür!...
— Vallaha göstertmem, bi dilki gi-bi gelirem. He, dı gız!...
— Dimem!...
— Dı gız!...
— Dimem!...
— Vuh canımın içine sokaram se-ni. Bi he di hele. Bak ağşama saa ne getirecem.
— Ne getirecen?
— He di!
— Hee!...
— Na zaman geliym?
— Gece yarısından sona. Ama u-sul gel, gapıdan girince soldaki ilk oda benim. İşşığı yakma e mi?
— E gurban, e anam, e babam, e cügerim, ölürem, kebab oluram. O günü Fettah, zor etti geceyi. Ve ağzından da:
«Cövüz oynama gelmişem odana Fettah dirler benim adıma» tür-küsünü düşürmedi.
Gece yarısından sonra bir gölge gibi süzülür kapıdan içeri. Ayakla-rının ucuna basa basa soldaki ka-pıyı buldu, zifiri karanlıkta Pervin'in yanına uzandı.

Fettah, gömleğini giyerken, Per-vin sayıklar gibi konuştu yataktan:
— Fettah!...
— Dı anam, di gözünün yağını yi-diğim, emret!...
— Boşacıya onbeş lira borcum var.
— İdsersen otuz olsun zümbü-lüm.
— Onbeş yeter. Masanın üstüne gosana.
— Olur pambığım, olur balım!...
Fettah, onbeş lirayı masanın ü-zerine bıraktı:
— Bi daha ne zaman müsaide var Pervin?
— Ne zaman gelersen gel, gece yarısından sona ossun da!...
— Ölürem ölürem, diye titrek a-dımlarla çıktı gitti Fettah. Kaç ay-dır, ilk kez o gece derin bir uyku-ya daldı. Rüyasında da hep Pervin'i gördü.

Fettah, her gece olmasa bile iki gecede bir Pervin'in ziyaretine gidi-yordu. Ama onun en çok kızdığı şey, şu onbeş lira meselesi oluyordu. Pervin'in bir türlü bu onbeş liracık borcu bitmiyordu. Geçen gün, bir gecede iki kez gitmiş, ikisinde de onbeşer lira bırakmıştı masanın ü-zerine.
Bir gün hemşehrisi bahçıvan Hur-şit geldi yanına. Fırsattan istifade, iki şişe şarap aldılar, akşamın se-rinliğinde şeftali ağaçlarını dibine oturarak içmeğe başladılar. Üçüncü kadehten sonra Hurşit:
— Şu garşiki gonakda kimler o-turuyor lan Fettah? diye sordu.
— Dul Suzan hanım. Amma av-rat, gocasının mallarını hep gumar-da ütüzmüş. Şindil elinde yalnız bu gonak galmış.
— Kimden duydu?
— Pervindeen...

Vapur ücretlerine zam yapıldı. — Gazeteler —

Kaptan — Eyvah, yolcular karaya oturdu!

— Pervin de klm?
Fettah güldü:
— Lokum, dedi.
Hurşit, bir muştta attı Fettah'a:
— Dattın mı lan yoğsa?
— Hee!...
— Dime lan? Çoh mu datlı?
— Gaymak!...
— Ağnat hele!...
— Neyi ağnadiym? Bı gız ki, ne bizim kövde bulunur öylesi, ne de İsdanbıl'da. Her yanından ballar a-kıyo.
— Ağzımın suyunu akıtıyon lan.
— Ehh!
— Essah mı diyon lan, dattın mı?
— Vallaha.
— Ne zaman?
— Her vakıt...
— Bu gece de mi?
— Gusura galmazsan, bı geder gelirim.

— Lan dime be, nah şuramdan bı şey küttedi. İçime hamam suları dökülür gibi oldu. Cıscııldak mı yapıyonuz o işi?

— Hee!...
— Lan etme be. Bı de biz datsak?
— Olur mu heç?
— Niye olmasın? Hemşerl deıl miyık? Benim hemşerimdir desen, gırar mı seni?

— Olmaz be Hurşit.
— İstesen olur. Bak, bı dahakl sefere şaraplar benden...

Kadehler kadehleri takip ettiğı i-çin iyice sarhoş olmuşlardı. Hurşit somurtmağa başladı:

— Lan bilmıyon mu esgerlikte ben senin onbaşındım, seni heç löbete yazmazdım.

— Hee, dedi Fettah.
— Unuttun mu?
— Unutmadım.
— Mıtfak onbaşısı olduğum zaman yimeğın yağlısını saa virirdim.
— Hee!...
— Hadi be Fettah, get bı konuş.
— Yirmi lıran var mı?
— Yirmibeş viririm.
— Viri!...

Fettah, yirmibeşin onunu cebine attıktan sonra:

— Şındi şu gapıdan girecen, sola döneceen, ilk gapıdan içeri dala-can, şavkı yakmadan gızın garyola-sına çıkacan. Şu parayı da al, yatak-tan galkınca, masanın üzerine bira-kın, dedi.

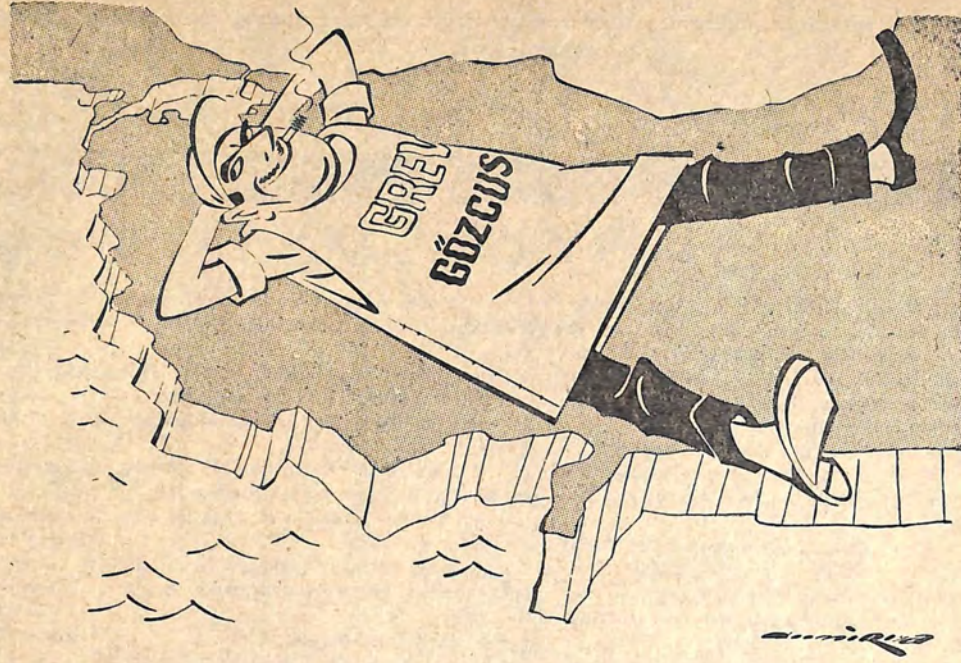
— Lan essah mı diyon, bı şey ol-masın.

— Esgerde ettiğın eyilikler aklı-ma geldi de... Aman dıym şavkı yakma ha!...

Hurşit, yarım saat sonra geri gel-di:

— Aboov, ulan o gız elli eder be, dedi. Amanın ne datlıymış. Baa hep Fettah dlyerekden sarıldı.

— Parayı godun mu masanın üs-tüne?

Kalkman Türkiye!..

kıp da, pantolonunun cebinden çı-kardığı parayı:

— Nereye goyum gız Pervin on-beş lirayı? deyince, Suzan'ın bütün sinirleri tepesine çıkmıştı.

— Kim gönderdi seni buraya?
— Fettah!...

Kadın, masanın yanındaki elektri-ği açınca, fırın işçisi Hüseyin:

— Yakma şavkı, sona hemşerim gızar, dedi.

— Bu Fettah, şu karşı Şerif bey-lerin bahçevanı mı?

— Hee, bilmıyon mu?
— Biliyorum. Fettah sana ne de-di?

— Girince, soldaki odaya gir de-mişdi, sona şavkı açma, işin biten-de de, onbeş lirayı masanın üstüne goy dimişdi.

— Hadi, git sen şimdi.
— Para?
— Senin olsun.
— Beleş...
— Evet, beleş...
— Allah razı olsun!...

Suzan, hışıyla indi aşağıya. Per-vin'in elektrliğini yaktı. Masanın ü-zerinde 45 lira duruyordu. Sağından tutarak kaldırdı:

— Bu paralar ne?
— Şey!...

— Her şeyi gözümle gördüm. Be-nim evimde ha!... Böyle namuslu bir evde ha!... Sabahleyin hemen defolup gideceksin buradan anladın mı? Hem de kimseye gözükmeden.

— Pekiyi, dedi Pervin.
Hüseyin de, o korkuyla Fettah'ın yanına uğramadan çekip dıtmıştı. İkinci akşamı, Fettah'ın ilk müş-terisi ahçı Hasan oldu. Fettah:
— Hasan, hemşerim, dedi, gızı zabahdanberi görmedim. Önce ben bı gidip bakiym.

— Çabuk gel, dedi ahçı Hasan.
Ama, ancak iki saat sonra geldi Fettah:

— De gidi ulan ayı Hasan, ne de şansın varmış, dedi. Üçüncüsü sen oluyon. Get de avrat görsün gözle-rin. Ver bakiym o otuzu!...

Paranın beş lirasını cebine attık-tan sonra:

— Al şu 25 lirayı, dedi. Sağa dö-necen, oniki basamak merdiven çı-hacan, soldaki ilk gapıya dalacan, şavkı yakmıyacan, anladın mı?

— Annamadım hemşerim, sola dönüp, ilk gapıya dalmıyacak mıy-dım?

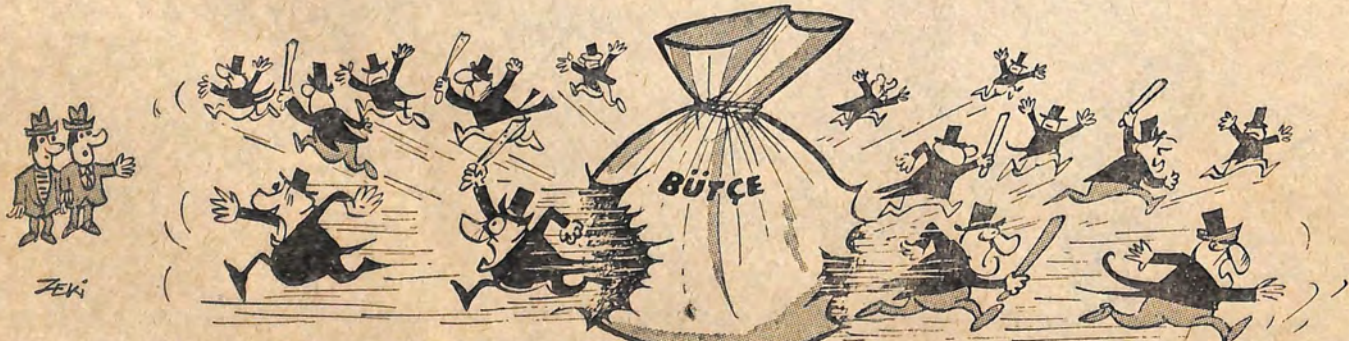
— Terafik denişdi hemşerim, te-rafik denişdi. Hadi baham, elini ça-bık dut, olur ki başka hemşerilerim de gelir...

O gittikten sonra Fettah kendi kendine söylendi:

— Beş lira, beş liradır. Allah bun-dan geri gomasın. Daş atıp da go-lum mu yoruluyo... Velâkin hemşe-rileri çoğaltmak ilâzım...

Muzaffer İZGÜ

İçişleri bütçesi görüşülürken kavga çıktı!... — Gazeteler —

— Galiba eşkiya takibine gidiyorlar!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Bilârd o ve k r a v a t

HASAN Saka iyi bilârd o oynardı dedim. Bir küçük yanlış düzeltmem lâzım: Cumhuriyetin bu eski Maliye Vekili, bu eski Hariciye Vekili ve bu eski Başbakanı, o zamanlar sadece Hasan beydi. Hattâ Lozan Konferansında, gûya Lord Gürzon'a:

— Nasılsun? Bon misun, bien misun?...

Diye hatır sorduğu bir şaka konusu olan sayın Saka, o zaman bile sadece Hasan beydi.

Bizim ahpabımız olduğu yıllarda, devlet adamlığı ile hiçbir ilgisi yoktu üstadın. Sadece Mekteb-i Mülkiye'de iktisat hocası ve laşe Nezaretinde de Kara Kemal'in laşe Müfettişi idi.

Akşamları İkbâl Kiraathanesine gelir, bilârd o oynardı şakalaşarak...

Edebiyatı sever, sevmez görünürdü. Anlar, anlamaz görünürdü nedense... Divan şairlerinin en güzel mısraları, beyitleri ezberindeydi. Okuduğu şiirlerde bir kere olsun arüz veznini bozduğunu duymadım.

Ama bütün isteği bizi edebiyattan vazgeçirmek, kendince ciddi saydığı işlere merak sardırmaktı. Şiir denildi mi, fena bir şey koklamış gibi burun kırar, tiksinti ile:

— Hıh, derdi, şiirmiştir... Fışkı, fışkı!

Kötümsen adamdı biraz. Yarınları düşünmekten, konuşmaktan kaçardı...

Kurtuluş Savaşı henüz dağılmış bir çete çarpışması iken, ara sıra köprüverirdi Hasan bey:

— Ne? Ne? Ne?... diye gözlerini lokma lokma açar, âdeta dövecek gibi üstüne yürürdü İnananların:

— İngiliz donanmasına meşe sopasıyla mı karşı koyacaksın sen?...

Bazı bir acı haber fıslıdanırdı kulaktan kulağa, bir bozgun haberi... O zaman Hasan bey, dâvasını ispat etmenin gururu ile geri-
— fena fena gülerdi:

— Boku yedi semiz tavuklar!...

Ama bir gün, Hasan bey ortalarında görünmez oldu. Bir gün derken bir hafta geçti, bir hafta derken bir ay... Bir de ne duyalım: Hasan bey Anadolu'ya geçmemiş mi?...

Bunu haber alan Yahya Kemal:

— Eh çocuklar, dedi, Hasan da Ankara'ya gittikten sonra, hiç kimsenin zaferden şüphesi kalmasın!

Derken efendim, Hasan bey İsmet Paşa

heyeti ile sulh müzakeresi için Lozan'a gitti, Lozan'dan döndü ve nihayet Maliye Vekili oldu.

Henüz Hasan Saka değildi. Ama bir lâkabı vardı artık. Ona: «Olmaz Hasan» diyorlardı Ankara'da. Çünkü olur iş yoktu Hasan bey için!

Yıllar sonra bir gün karşılaştık. Meclis gazinosunda tek başına bilârd o oynuyordu.

Eski arkadaşı Orhan Seyfi, araya bir saygı uzaklığı koyarak:

— Demek bilârd oyu bırakmadınız, der demez, gözgöze gelmemeye çalışarak, bıkkın bir sesle:

— Hiç dispose değilim, dedi...

Yâni sakın oynamak teklifinde bulunma, sakın aklından böyle bir şey geçirme diyor-du Hasan bey!

Biz bunu düşünmiyecek, bilmiyecek adam değildik elbet. Eski İkbâl Kiraathanesi dostumuz şimdi Cumhuriyet hükûmeti ricalinden-di. Ona saygı göstermek bizim yalnız vazifemiz değil, bizim zevkimizdi de... Bunu anladı. Ama Akbaba'nın üçüncü cildinde yazdığım oldukça zalim portresinden sonra...

Bu acı deneme üzerine yine dost oluverdik sayın Saka ile...

Bir gün Londra'ya gidiyordu. Dışişleri Bakanı olduğu günlerde... Mevsim yaz. Büyü-
— ada'da, Anadolu Kulübü'ndeyiz. Bahçede vedalaşırken sordu:

— Ne getireyim sana?...

Londra'dan ne getirilir?... Bir elbiselik kumaş değil mi?... Ama Hasan beyi tanıyım ben... He heeey, paraya kıyıp da kendisine bile almaz İngiliz kumaşını!

Sesimi yumuşatarak:

— Bir boyunbağı getir... dedim.

— Peki, dedi âdeta sevinerek, sana sahici bir Londra kravatı getireceğim!

Aradan çok zaman geçmedi. Yine Kulübün bahçesinde buluştuk Hasan beyle... İlk sözü:

— Sana güzel bir kravat aldım, oldu.

— Çok teşekkür ederim, dedim. Hem kravat için, hem unutmadığın için...

Aradan günler geçmeye başladı: Üç gün, beş gün, on gün... Yemek salonunda, oyun salonunda karşılaşıyor, bahçede oturup konuşuyorduk. Ama bizim Londra kravatın lâfı yoktu...

Bir gün, dayanamayıp sordum. Uzak bir hâtrayı anar gibi:

— Haaa, dedi, getirdim, getirdim.. Ama Ankara'da...

Aradan ne kadar zaman geçti bilir misiniz?... Üç ay, beş ay değil... Beş yıl!

Artık ben de işi inada bindirmiş, kravatın hayâlimde yakaladığım ucunu bırakmıyordum.

Yine böyle kravat üstüne konuşurken, se-simdeki şüpheden alındı galiba. Bastı yemini:

— Vallahi, billâhi duruyor...

Ben de boynumu büküp:

— Yahu, dedim, tam beş yıldır sende duruyor.. Getir de biraz da bende dursun!

Vazgeçmiyecektim kravatımdan. Yine bir yaz günü, Anadolu Kulübü'nün bahçesinde, sayın eşi Melâhat Saka'ya açtım bahsi:

— Bizim Hasan beyin ihmalciliği malûm.. Boyunbağımı sizden isterim artık...

Evet mânâsına mı, hayır mânâsına mı bil-mem, tuhaf, fıkır fıkır bir kahkahacık attı.

Biraz sonra, Melâhat Saka'nın babası Ce-mal beyle konuşuyorduk. Ona anlattım kravat masalını:

— Çaresiz, dedim, kızınızdan isterim...

Bu sefer Cemal bey bir kahkaha çınlattı ki, sormayın. Sesi titreye titreye:

— Haaa, dedi, şimdi hiç alamazsın!

Sahiden de alamadım. Bu, aramızda, tat-lı mı desem, acı mı desem, bir şaka konusu oldu, gitti... Nihayet bir gün sayın Melâhat Saka, yemek salonuna giderken yolumu kes-ti. Boynumdaki kravata bakarak:

— Ne güzel boyunbağınız var Yusuf Ziya bey, dedi... Hasan'ın hiç kalmadı. Bir tane versenize!

Meşhur fıkra geldi hatırıma:

Hoca denize düşmüş. Boğulmak üzere... Sahilden uzanmışlar:

— Ver elini hoca...

Hoca dalar çıkar, elini vermezmiş. Biri bağırarak kalabalığın içinden:

— Al elimi hoca... Al elimi!

Hoca, sahilden uzanan ele yapışmış, kur-tarmışlar...

Nur içinde yatsın. Sayın Saka da böyleydi: Konuştuğu dilde «ver» yoktu, «al» vardı yalnız.

Türkiye güler yüzlüler ülkesi olacak... — Gazeteler —

ankara

MEKTUBU

Nimet Arzik

Paristen sevgilerle

Senelerden beri ilk defa, Akbaba, senden ve Ankara'mızdan uzaklaştım: Şimdi sana: «Ah ah, dağ, taş, fasulyayı, pilavı, bulguru nice özlediğimi» anlatmalıyım, di mi? Özlemedim: Politika dahil, bütün özelliklerimiz nah burama gelmişti. Özellikle yaşamın hafifliğindeyim! Sana Paris'teki Türkler'i anlatacağım. Sonra da azıcık Paris'in özünü...

Paristeki Türkler

İnanmazsın amma iyileşmişler, hoşlanmışlar, kasıtsızlaşmışlar, incelmışler, insanlara karşı muhabbetlenmişler: Hepsinin yüzünde rahatlık var. Neden ordayken bunca gerilmeliydiler, neden burdayken, bunca gevşemeli, sökemedim mekanızmasını...

Burda yerleşmişlerin başında, İstanbul modası'nın tanınmış bir ailesine mensup, yüksek mimar Şemsa Demiren var: Hanım... Paris'in yanında 24.000 hektarlık bir alanda yapı yapıyor. Bir şirketi var. Yerli yerinde bir stüdyosu, kırmızı fenerler yanınca «zınk» diye yüreği ağza getiren bir burunsuz otomobili. Eh, benim zaten hep yüreğim ağzımda, biliyorsun, onun için «zınk» pek farketmiyor! Ankara'dayken, ona ne yaptırıldı?... Hiç!

Burda yarı yerleşmişlerin arasında, dokuz seneden beri Paris'teymiş, memlekete dönmekten bahsediyor da, ondan yarı yerleşmiş diyorum. Hayriye Neyzi var, bir büyük kalibrada iş adamının eşi: Dünyanın en tatlı bakışlı keşane keşane gözleri onun. Dünyanın en selvi vücudu, onun. Ünyanın en güzel vizyonu, onun. O da keşane keşane. Paris'in en sık fahri şöförü o... Yüzüne bakıyorum: Sadece yumuşaklık var. Sadece çekicilik var. Çocuk yüzü gibi sorulu. Bizimkiler neden dışarılıklı olunca bunca farklı, içerikli olunca bunca farklı ki, ha?

Kordiplomatik... O da pekâlâ işte: Sefir daha yeni, Paris'le daha pek tokuşmamış sefir olarak. Güzel bir kıza var. Esmer, dal gibi, isyankar bakışlı. Geçen akşam, Novy diye bir yerdedi, bir grupla beraber. Novy, beyaz Rusların, kazık tarafından uydurma bir lokali. Galiba bir gizli talimatnamesi var ki, bütün «show» yapan hatunları bunca çehresiz. Sebebini sonra sonra öğrendim. Sonra sonra öğrendiğim sebep şu: Pariste bulunan beyaz Rusların son kalıntılarını geçindiriyor Novy: Ortaya atılan dansözler, Prenses bilmem kim, Kontes bilmem kim, zavallılar... Ben sana bizim Nur'dan bahsediyordum, sefirin kıza işte. Beyaz yünlüden, uzun kollu, ama dekolte, baklavacıklı bir elbise giymişti ve saçlarını yalama taramıştı. Son derece, son derece havallıydı. Paris'in güzelleştirdiği güzel kadınlar var kordiplomatikte.

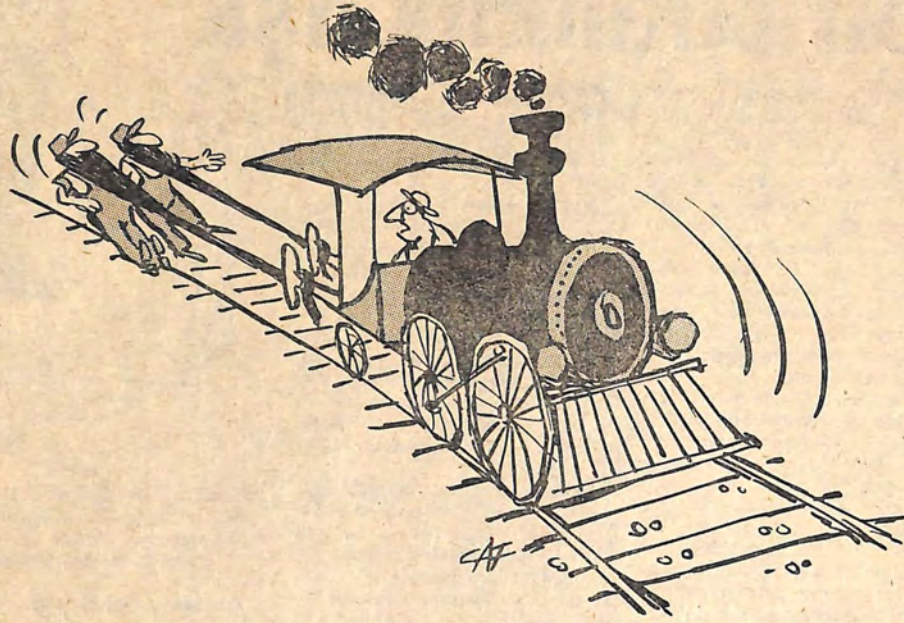
Bir de, gidip gelenler kafesi var: Nato'yu, anlaşılmıyordu, anlaşmazlıktı... Her milletinkine denk kafileler.

Ay hâlâ kendime gelemiyorum, sevgili yurtdaşlarım burada birbirlerini yemiyorlar!

Paris:

Noel'den önce hiç Paris'te bulundun mu Akbaba?... Ana baba günü... Ana baba günü buysa! Üstüne üstlük, sekiz milyonluk şehir için, sadece otuzbin taksi var. Kendi araba olmayanın hali harap: Metro

Demiryolu işçileri sakal grevi yapacak. — Gazeteler —

Yazısız

diyeceksiniz ama Metro bábında işin içinden çıkmak için, Paris'in kurdu olmalı. E, Paris'in kurdu değiliz!...

Noel bir endüstri bayramı, en ufak, en ufak, en ufak bir ruhani tarafı kalmamış. Sokakta salkım salkım zevksiz ışıklar, dükkânlarda partal peşinde bir ezilişme... Bir tek şey arıyoruz bizden, o yavaşlığı, o vakit kaybedebilme imtiyazını... Burada sana randevu verdiler mi, kral olsan ve elinde asâ'nla ve kafanda tacınla, randevuya gelsin... Konuşman ikiyle beş dakika arasında: «Ol-du... Olmadı», karar bu ikiyle beş dakikaya sığdırılıyor. Nerde o höpür höpür telveli kahveler, nerede o çay gitgeli, nerede o arşın arşın saatler, nerede o «Ben seni özledim, sen beni özledin» konuşmaları?... Onlar olsun da, hiçbir sonuca var-sın varılmasın... Sonuç neymiş ki? Tiyatrolara da gittim Akbaba...

Fransız tiyatrosu, İngiliz ve Amerikan piyeslerinin tufanına tutulmuş. «Le retour: Dönüş» diye bir piyes gördüm, sifatah olarak. Bir İngiliz yazarının. Allahın en arsız kulu. Sağ olsun, ne galiz kelime eksikti piyesinden, ne galiz tutum. Halk da —kritikler iyi diye yazdıkları için— terbiyeli terbiyeli, koyun koyun, takma kırıpkırla, takma saçları ile, mininin minisi etekleriyle alkışladı piyesi.

Burada sinemalar pahalı Akbaba: Sekiz Fransız frangı, 16 lira yani. Talebeler için ucuz seansa, dört franklık, tam sekiz bangnot! Ama filmler bizim 4-5 sene sonra göreceğimiz filmler. Bazıları da bizi hiç yoklamıyor... Bize film gönderenler entellektüel seviyemizi kendilerine göre ölçüyorlar mı ne?

Fransızların son medarı iftihar, Mireille Mathieu. Televizyonda dinle-

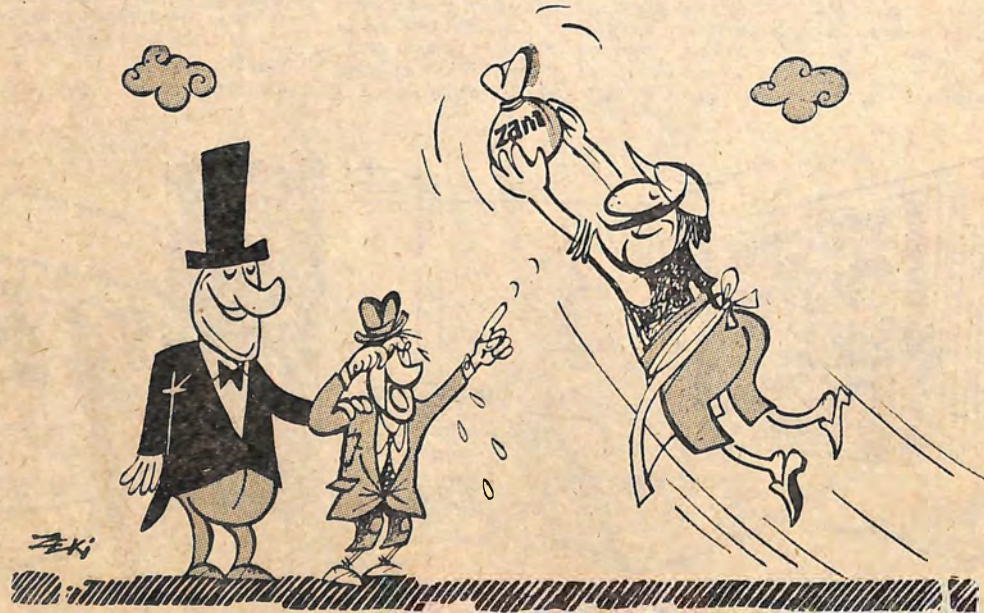
dim, ve gördüm. İyi kızcağız. Sesi de hisli... Biraz fazla boğaz boğaz «r» leri yuvarlıyor, amma çekilir. Etrafında 12 dev reklâm firması gü-rültüleniyor... Gürlültülenme ne olur?... Mireille Mathieu olmaz!... İstidat da, sanat da, endüstri haline gelmiş buralarda... Kitaplar için de öyle: Prix Goncourt'u kazanan kadın, Madame Roux'nun, «Palermi tanımak» adlı romanı, satış rekorlarını kırıyor. Neden mi?... Reklâm-dan!...

Paris ateş pahası. Bir oda, bir banyolu stüdyo, kenar mahalleden, bizim parayla ikiyüz bin lira... İki yüzbin lira, bizim Ankara'da lüks bir apartman fiyatı! Anla artık!

Gelecek yazımı sana gene Ankara'dan gödereceğim Akbaba. Demirel kardeşimiz, İnönü dedemiz, kır at biraderimiz nasıllar ki?...

Nimet ARZIK

Memurlara avans çıkar çıkmaz Ankara kasapları etin kilosuna iki lira zammettiler!

— Ağlama, ben sana gene veririm!

— Ben de şöyle şeyi... Corc Raf ile Bing Krosbi'yi... Hele şu şiiri hiç unutmam. —Bir şeker kâğıdında okuyup ezberlediği dörtlük imdadına yetişti— :

— Elbet evleneceksin
Sen büyüdüğün zaman
On çocuğun olacak
Beşi kız, beşi oğlan.

Kızda yarattığı tepkiyi anlamak için gözünün ucuyla baktı:

— Sizin aklınızda kalan bir şiir yok mu?

Kız ıkındı sıkındı, bir akşam önce takvim yaprağının arkasında okuduğu maniyi söyleyiverdi:

— Kokuyor güllerin mis
Her yanı sardı bak sis
Mahallenin içinde
Sizin kapınız en pis.

Bunun uydurma bir şiir olduğunu acaba erkek anlamış mıydı? Yan gözle süzdü, bir şey çıkaramadı. Bir lokantanın önünden geçtiler. Kıza, karnının aç olup olmadığını oğlan sormadı bile. Taşıta binmenin lüzumu kalmamıştı. Nasıl olsa yol bitmiş sayılırdı. Ama bir simit ismarlasa...

Sözü yemeklere getirip, hangilerini sevdiğini sordu oğlana. Delikanlı cevap verdi:

— Hiç birini... Zaten pek boğazlı da değilimdir.

İşte simitçi burunlarının dibindeydi.

— Ben de, dedi kız. Daha ziyade simit gibi, sandöviç gibi kuru şeylere bayılırım.

Oğlan, kızın söylediklerini duymazlıktan geldi. Bir keder bulutu dalgalandı yüzünde. Şehrin göbeğindeydiler. Biraz sonra ister istemez ayrılacaklardı. Bir el bile sıkışmadan, bir randevu bile vermeden. Anılarının içinde sadece saatın kaç olduğunu sorduğu sarı benizli bir kız olacaktı.

Kız da öyle... Macerası, bir arife günü yolculuğunun yarım saatlik geçici mutluluğunda kalacaktı. Arkadaşlarına anlatacak hiçbir şeyi olmayacaktı gene. İşte, çarşının kapısı iyice büyümüşü önünde... Ayrılması, izini kaybettirmesi, eline geçecek parayı yıldırım hızı ile evine yetiştirmesi gerekiyordu. Heyecanını belli etmemeye çalışarak:

— Eh, bana buradan müsaade, dedi. Dolgınlıkla halamın kapısına kadar gelmişiz.

Derin derin içini çekti oğlan. Randevu olsa bile gidecek durumu mu vardı? Lâf olsun diye sordu:

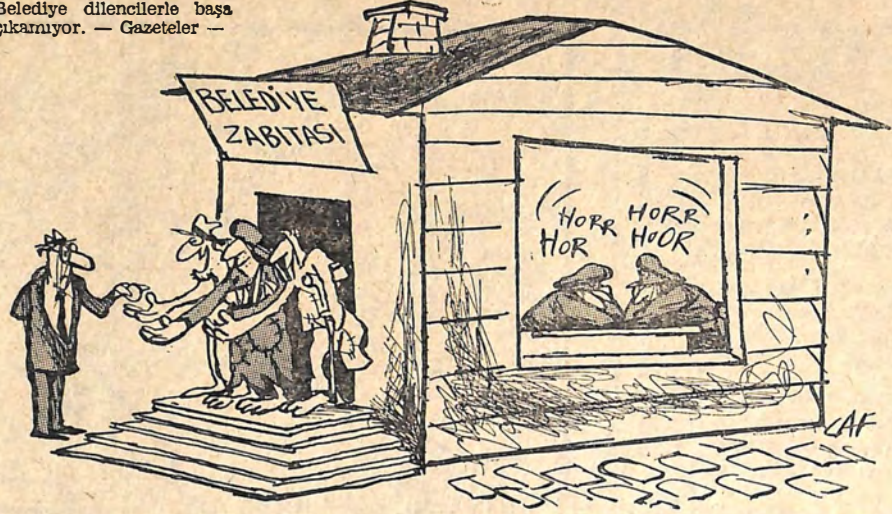
— Bir daha görüşebilir miyiz?

— Bilmem ki, dedi kız. Haftada bir geliyorum ama, bilmem ki...

Kız, nedenini söyleyemedi. Oğlan da fazla bir şey sormadı. Biri bir yöne, diğeri başka bir yöne doğru, yüzlerinde okunan bir tadmıcık mutluluklarıyla, bayram telâşi içinde kaynaşan kalabalığa karışıp, kayboldular.

Vedat SAYGEL

Belediye dilencilerle başa çıkamıyor. — Gazeteler —

— Dilenmek için buradan daha emin bir yer bulamadık bayın!

YEDİ

PAZARTESİ

Benzerlik

Biri Kolombiya, biri de Konya kaynaklı iki haber: «Polisler kilisede âyin yaparken, rahibeler bankayı soydu!»

«Ereğli Ağırceza Reisi bir hırsız yargılarken, hırsızlar evini soydu!»

Hani benzerlik dediğimiz bu kadar olur ancak! Ne var ki, Kolombiya olayında soyguncu rahibeleri polis arayacakmış, Konya olayının hırsızını yine hırsızlar tutacakmış. Eee, biri Kolombiya, biri Konya... Bu kadicık bir fark da olmasın mı ya?

SALI

Olmayan aranıyor

Asâyiş konusunda Meclis araştırması isteyen önerge reddedilmiş.

Sadece reddetmekle bırakmayıp, önerge sahibine ceza da verileceydi keşke. Olmayan bir şeyi Meclise aratıp boşuna vakit kaybettirmek olur mu?

ÇARŞAMBA

Utanç

Müdürünü öldüren kaatil veznedara, yargıç: «Paraları bar kadınlarıyla yerken, utanmadın mı?» diye çıkmış.

Anlaşılan utanmış. Hem öyle utanmış ki, alınının teri ile para kazananların aksine, bankanın paralarını ailesine bile çaktırmadan gizli gizli yemiştir!

PERŞEMBE

Tur!

Bir zamanlar C.H.P.'den ayrılıp, M.P.'ye giren Kırıkoğlu şimdi de M.P.'den ayrılıp, C.H.P.'ye girdi.

Haydi hayırlısı... Bakalım bundan sonraki yolculuk ne tarafa? Zira üstad politika yapmıyor, politika sahnesinde tur atıyor!

CUMA

Çıt çıkmadan

«Zara'nın Alişir köyü halkı, öğretmenle konuşmuyor!»

İsparta'da öğretmenler, müdürle konuşmuyor!»

Görüyorsunuz ya, cennet Türkiye'mizde bütün muhalif seslere inat, 1966 - 67 öğretim yılı çıt çıkmadan devam ediyor!

GÜN

CUMARTESİ

Yanlıştır anlaşıyor

Zimmetine 170 bin lira geçen bir veznedar daha kayıplara karışmış!

Artık Türkçe sözlükte bir değişiklik yapmanın zamanı geldi galiba. Zira bazı sözcükler birbirine karıştırılıyor. «Hizmet» diyorsunuz, eloğlu «Zimmet» anlıyor ve asıl işi kasa başında çalışmakken barlara gidip masa başında çalışıyor!

PAZAR

Kumar

Kumarhaneyi basan polisleri kumarbazlar önce: «Burada ne arıyorsunuz bakalım?» diye terslemişler, sonra da bir ipile bağlayıp, bayıltıncaya kadar dövmüşler!

Bakin bu dövme olayını hiç beğenmedik. Dövecüklerine kulaklarından tutup: «Başboş bırakmayın şunları, kumara alışacaklar» diye ailelerine teslim etse, daha babaca bir davranış olurdu!

Gizli işsizlik!

Yazık

Bana!..

Gönlüm tasa dolu pek,
Yazık bana, vay bana:
Bakmaz o saç ipek,
O kaşları yay bana!...

Kirpikleri deliyor,
Kalbimi pençeliyor!...
Hasretiyle geliyor
Haftalarım ay bana!...

Kapıldım bir hevese,
Koştum nefes nefese!...
Gülüyor da herkese,
Bakmıyor kolay bana!...

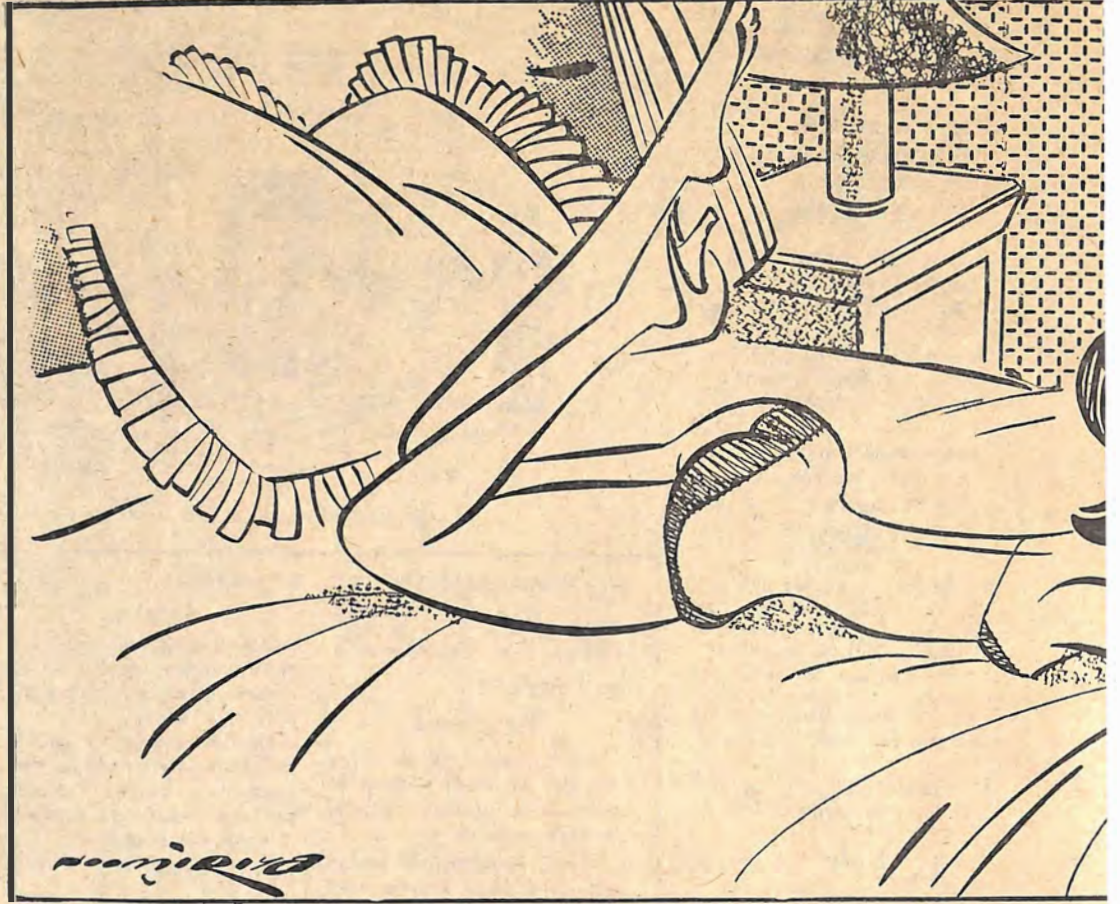
Başımı sardı duman,
Hayatım oldu roman!...
Diyor: Ağla her zaman,
Dertlerini say bana!...

Elim elini bulsa
Benim de çilem dolsa!...
Gelir, yanımda olsa,
Samanlık saray bana!...

Ediyorum acele,
Fakat geçmiyor ele!...
Diyor: Bütün gençlerle
Bir zevktir alay bana!...

Gönlüm yansa derinden,
Yer oynasa yerinden,
Baygım buselerinden
Çıkarıyor pay bana!...

Necdet Rüştü EFE

— Üç gün, üç gece öyle tatlı
— Hey çapkın hey... Kimlik

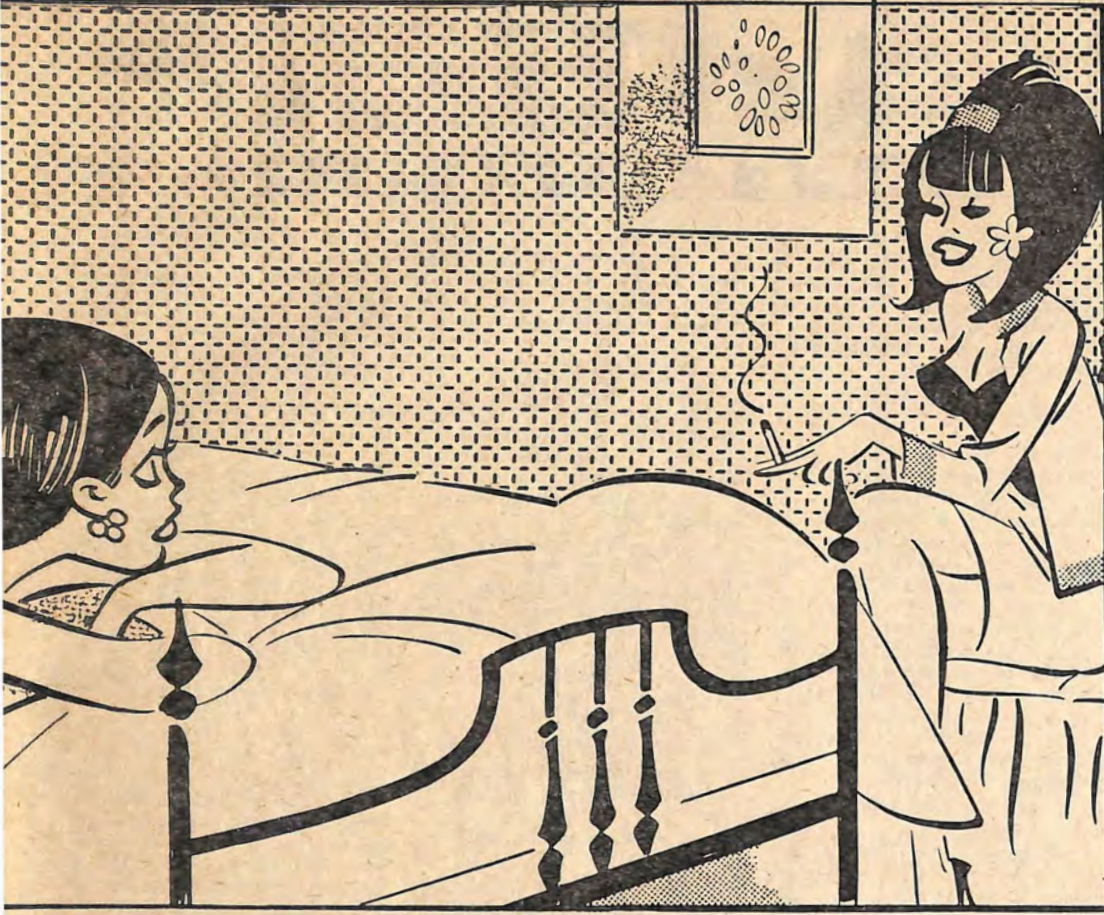

— Çok içiyorsun...
— Hayır, henüz her şeyi çift görmüyorum!...

Hilton'da yılbaşı nasıl mı geçti?... Oruç tutarak!...
Adam başına 175 lira almıştı bir gece için...
Eh, içki olacaktı elbet. Tepsilerde kanapeler dolaştırılacaktı çeşit çeşit: Dil, havyar, balık yumurtası, rokfor...
Sonra masalarda servis başlayacaktı... Belki levrek, belki çeşitli deniz mahsulleri... Muhakkak kestaneli hindi de gümüş tepsilerle dolaştırılacaktı masa masa... Daha sonra mı?... Şarapların hararetini söndürecek dondurmalar, parfeler...
Aman efendim, avuçlarınızı yalayınız!
Önce birer fincan soğuk et suyu geldi. Sonra?... Belki serçe budu, belki karga kanadı, bir lokmacık kuru bir et parçası...
Gece yarısından sonra, boş midelerle evlerine dönenler doğru mutfağa koştular: Allah ne verdiyse yemek için!
Hilton'un Türk müdürü Nazif Bölükbaşı kimdir bilir misiniz?... Meşhur Rıza Tevfik'in oğlu. Bu yılbaşı orucu bize o güçlü filozofu, o yaman kalem adamını hatırlattı. Sağ olsaydı da oğlunu şöyle bir hicvetseydi ağız tadı ile:

Dostlar alış

ir bayram geçirdim ki...

Zamana Uymak

Kimi fikir çeliştirir,
Hiç zahmetsiz devir devir.
Kimi ağız değiştirir,
Kaz yanmasın çevir, çevir!

Nerde söndürdün fanusu?
Nerde mutluluk anonsu?
Tartışmamızın konusu:
Çoğu zaman ıvır, zıvır!

Boşuna ne övünelim?
Neysek öyle görünelim.
Asıl konuya dönelim:
Güzeller var tevir tevir!

Kadınların son kılığı,
Karıştırdı ortalığı!
Çekiyorsan lâf kıtlığı,
Asma buda, çamlar devir!

Kimi esmer, kimi kumral,
Kimi şeytan, kimi aptal,
Beğen beğendiğini al,
Cömert görünmen elverir!

Diliyoruz sevip yanmak,
Âlem gibi oyalanmak,
Zor değil şimdi soyunmak,
Çık ortaya kıvrır, kıvrır!...

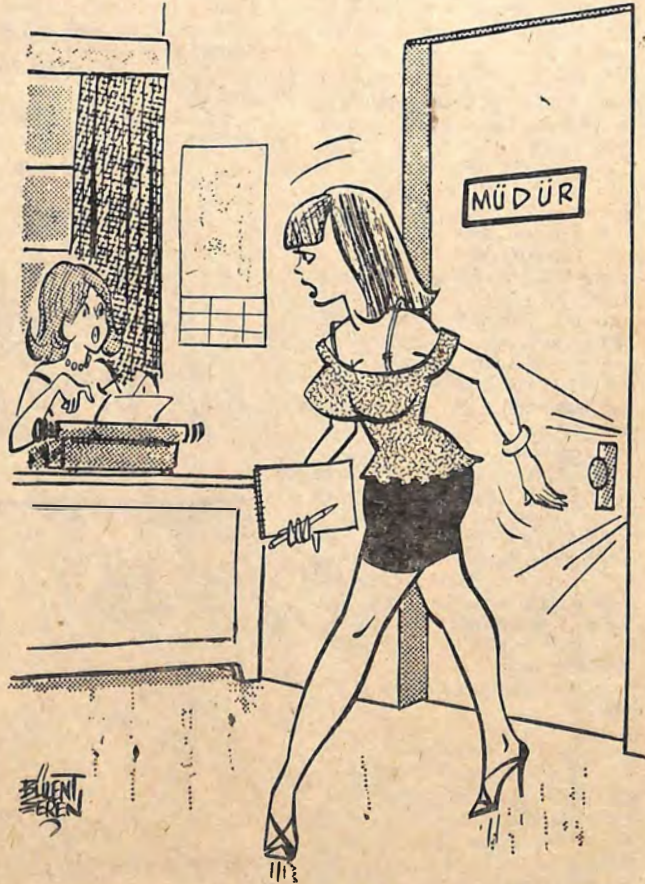
Selâhattin KUTLU

Nedir anlatayım asıl yazığı:
Tabakta aradım durdum azığı!
Neyse yabancından değil çok şükür,
Bizim mahdum beyden yedim kazığı!

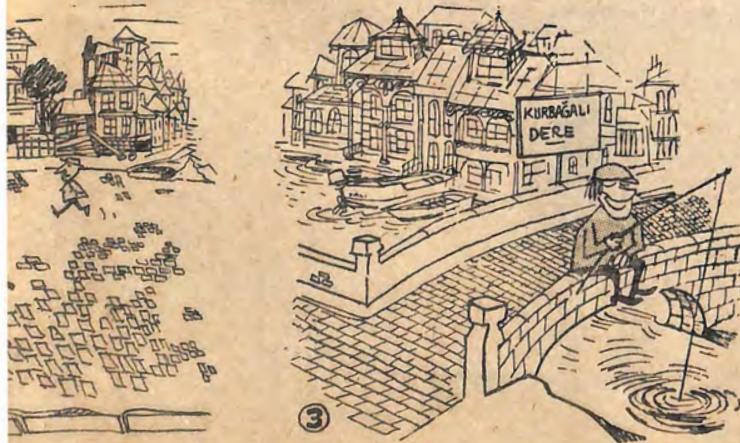
Aç ayı oynamaz, neşemiz kaçtı,
Erkekler de açtı, kızlar da açtı!
Yüzyetmiş beş lira adam başına
Kavgasız, döğüşsüz, dostça haraçtı!

Hey Rıza, görmedim böyle bir oyun,
Neyse demediler çıkarken: Soyun!
Giyimli kalırdı yoksa yanımda,
Derisi yüzülen kurbanlık koyun!

Ne dersiniz, yoksa geçenlerde işçilerin ağızlarına çalınan
birer parmak zammın masrafını yılbaşı gecesinde müşteriler-
den mi çıkardılar?

— Daktilo öğrenmekten başka çarem kalmadı... Müdür
evlenmiş!

ste görsün!

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 1 —

Anam da, babam da evlendikleri zamanı tam olarak bilmezler... Hat-tâ, annemin bana gebe kaldığı günü de bilmezler. Anama kalsa, samanlık hikâyesini anlatır, babama kalsa çalı hikâyesini anlatır. Anamın, çok utangaç olduğunu hesaba katarsak, onun hikâyesine inanmak daha yerinde olur... Neden dersiniz, anamın parmak ve çentik hesabına göre, samanlık hikâyesinin üzerinden tam dokuz ay, on gün geçince gün ışığına kavuşmuşum...

Anam, samanlık faslı için çok inat etmiş ama, sonradan bu utangaçlık, onu babamla çalının dibinde yatma-ğa dek sürüklemiş... Nasıl sürüklemiş ki, peder, samanlık hikâyesinden sonra bir müddet ortalarda gözükmemiş. Bir gün anam, iki gözü iki çeşme vaziyeti neneme anlatmış. Nenem de iki gözü, dört çeşme dedeme anlatmış... Dedem bu sözleri duyar duymaz, kapmış tüfeği duvardan, beynine doğrultmuş:

— Şerefim öleceğine, ben öliym bari, demiş. Nenem yalvarmış:

— Önce beni öldür herif, demiş.

Önce sen, yok önce ben diye onlar kavgâ ederlerken, anam girmiş araya:

— Önce ben, diye haykırmış...

Bu söz üzerine, dedemin gözünün önüne anamın ufaklığı gelmiş. Almış kızını, basmış bağrına... Ağlamış, ağlamış, sonunda da kızının gönlünü almak için:

— Ben senin için özümüyorum

gızım, siz o haltı garıştırdıktan sonra inekler süttten kesildi ona yanıyom, demiş.

Anam yemin etmiş:

— Vallaha da billâha da, içinde inekler yokken yaptık.

Ama dedem dinler mi?

— Cenabet ettiniz oraları, onun için de Allah ineklerin südünü kes-ti.

Nenem, samanlığı guslettireceğine dair dedeme yeminler üstüne yeminleri sıraladıktan sonra:

— O iş kolay herif, biz esas bu gızı napacıyık, ona bi çare bulak, demiş.

Annem de:

— Doğru ya, önce bana bi çare bulun, diye ağlamasına devam etmiş.

Dedem öyle akıllı, öyle akıllı bir adammış ki, kafasının yanındaki kocaman ur için, yedek akıl, dermiş. Yedek aklını harekete getirip, gözlerini tavana dikmiş:

— Buldum ulan avrat, buldum!... diye bağırılmış.

— Ne ola bulduğun şey? diye sormuşlar.

— Başgın!...

— Nasıl başgın herif?

— Basbayağı başgın. Bu düzü-yü şindi ne kadar sıkıştırsak, doğruyu söyleyip de, ben Osman'ın gızı Gülizar'nan yattım demez. İnkar eder köpoğlusı. Eşşeknen yattım der de, gine de Gülizar'nan yattım demez. Onun için biz herifi bi duzza-ğa getirip, gıznan gine yatmasını

temin edelim. Sonra ihtiyar heyeti-ynen bi başgın... Ondan sonra, bu kadar şahitnen bi almasın da gızımı görsün.

Anam ağlayarak:

— Bayram nerde bildiğim yok ki, deyip burnunu çekmiş.

— Kolay, demiş dedem. Ben o-nu daşın altında bile olsa bulur çıkarırım.

Bu konuşmalardan üç gün sonra, dedem eve soluya soluya gelmiş:

— Kız Gülizar, diye bağırılmış, çabuk bizim bağa doğru get! Bayram'ı oraya, bağı budasın diye gönderdim. Üstelik yemiyesini de peşin verdim. Hadi, durma hadi!...

Nenem, kızını bir güzel süsleyip püsledikten sonra salıvermiş bağa... Anam bağa vardığında, babam da kütüğün birinin dibinde sigarasını i-çiyormuş. Anamın karşından geldiğini görünce, bir büyük teveğin altına saklanmış. Anam, biraz nazlı, biraz işveli, başlamış teveklerin arasında dolaşmağa. Ara sıra da:

— Bayram, diye bağırırılmış. Ba-bam, içinden:

— Vay yetizin kıızı, nasıl da gör-dü, diyerek üzerindeki toprağı sil-keliyerek ortaya çıkmış:

— Ne çağırıyon gız? demiş.

— Nerelerdesin kaç gündür?

— Nerde olacam? Senin aşkınla yollara dağlara düştüm. Dün aklım başıma geldi de, köye geldim.

Hemen arkasından da sormuş:

— Benim, sizin bağa olduğumu nerden biliyordun gız?

Anam, dişi kısıraklar gibi kişne-dikten sonra:

— Rüyamda seni gördüm, beni bağa çıkırıyodun, demiş.

Babam içinden:

— Vay rüya göreceğine, allar bas-saydı da geberseydin, demiş ama anamın kişnemeleri yanında zaten lâcha olan vidaları büsbütün gevşe-miş:

— Gel gız yanıma otur!...

Anam, naz olsun diye hem —gel-mem— demiş, hem de yürümeğe başlamış. Tam babamın yanına otu-racakmış ki, aklına birdenbire dede-min tembihi gelmiş.

— Hadi Bayram, şu çalının yanı-na gidek, demiş.

Babam, çalının iriliği karşısında anamın kafasından geçenleri anla-mış ve basmış küfürü çalıya. Yine dedemin tembihine göre, anamın başının çalidan tarafa gelmesi için, anam:

— Sen şu ratafa otur, ben bu ta-rafa Bayram, demiş.

— O da niye gız?

— Gible arkama geliyo da ondan.

Eh artık, bir kere babam tatmış tadını, hazır tatlı da yanında, durur mu?

— Gız Gülizar, versene elini eli-me, demiş.

Anam, ağlamış olmak için ıkına sıkına iki damla gözyaşı döktükten sonra:

— Sen beni sevmiyon ki, demiş.

— Hele ver elini ver, kulağna bi şey söyleyim...

— Sevdigini mi diyecen?

— O da ne gız? Sevmek de ne demek? Nerden çıkardın bu lâfı? U-zat hele kulağımı.

Anam kulağını uzatmış, babam ağzını uzatmış. Başlamış babam, a-namın kulaklarını ısıрмаğa. Anam:

— Yapma, etme, kulağımı yeme, dedikçe, babam:

— Başka bi şeyler ver öyleyse gız, demiş.

Anam da, gençliğin ve Tanrının verdikleriyle, hani ya boş değilmiş o zamanlar. Almış babamın ağzını: — İhi şunu ye, ihi bunu ye, diye babamın başını bir o tarafa, bir bu tarafa gezdirmeye başlamış. Babam, oldu bitti obur bir adam olduğu için, biri elindeyken, biri ağzında, ö-teki de öbür elindeymiş...

Bu ara çalılar arasında çitirtılar duyulmağa başlamış. Babam hem yiyormuş, hem de:

— Gız Gülizar, çitirtılar geliyor, başımıza bi iş açmıyık, dedikçe, a-nam:

— Garıncadır o, garınca, diyor-muş.

— Gız, garınca bu gadar ses et-mez...

— Sen yemene bak!...

— Çitirtılar çoğaldı...

— Yemene bak!...

Önce, muhtarın kellesi çıkmış çalı-ların arasından, sonra dedemin, sonra da altı ihtiyar heyeti âzâsı-nın... Hele hele, babamın kellesi muhtarın kellesiyle tokuştuğunda babam, bir kabağı çarptığını zan-ne-derek uzun müddet muhtarın kabak kellesine alık alık bakmış. Ne za-man ki kabak doğrulup da, ortaya fıldır fıldır iki göz çıkınca:

— Vay gız senin rüyana da, çere-zine de, çemenine de, garıncana da, diye bağırılmış.

Ve doğrulduğu gibi kaçmağa baş-lamış. Ama muhtar yaman adam...

Hiç bırakır mı babam kaçsın. Potu-runun bir parçasını çalıda bırakmış ama, babamı da yakalamış. Almış, gelmiş anamın yanına oturmuş.

— Ne ediyodunuz? diye sormuş.

Babam, uydurduğu bir sürü yala-nın içinden bir tanesini seçerek:

— Yorulmuştum. Çalının dibinde uyuyordum. Gülizar yanıma gelmiş yatmış, demiş.

Muhtar, otuz sarı dişini, âzamı de-recede açıp gösterdikten sonra:

— Pekiyi, senin şalvarını kim çöz-dü? diye sormuş.

O zaman babam farkına varmış ki, ayağında şalvarı yok. Muhtar de-vamla:

— Haydi, şalvarı da bırak, ya do-nun?

Babam utancından yüzükoyun yat-mış toprağa. Dedem bağırılmış:

— Kalk ulan, ne yattın camız gibi toprağa. Kalk da donunu gey!

Babam hem şalvarını giymiş, hem de ikinci yalanını biraz daha rötuş-layıp:

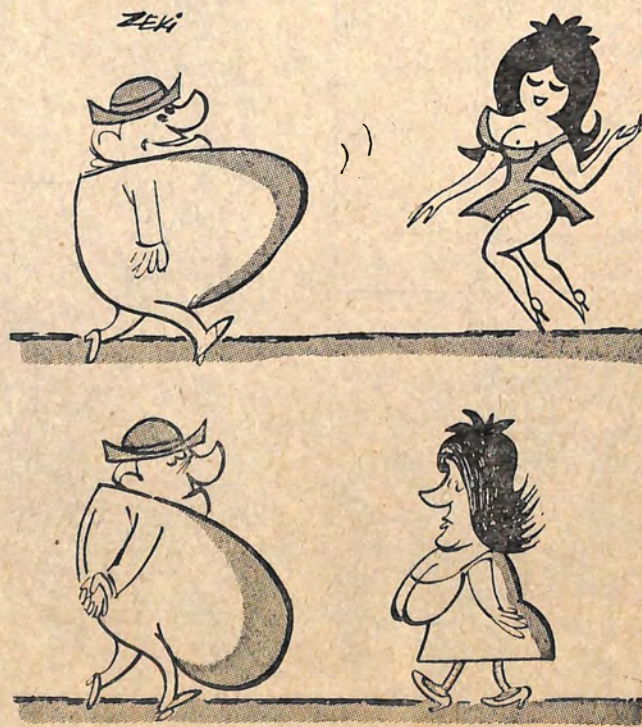
— Bitlerimi temizliyordum. Hele bi bit vardı ki kabalarımın arasın-da, gızamık gibi ettiydi beni. Onu ararken, Gülizar da yanıma gelmiş.

Habarım bile yok... Bana:

— Sana yardım edim mi? diye sordu. Ben de:

— Et, dedim. O sırada siz geldi-niz.

— Çüş, çüş, demiş muhtar. U-lan, gızın üstünde bit öldürülür mü heç? Biz sizi yakaladığımızda Güli-

Yazısız

zar'ın başı alttaydı, seninki üstteydi.

— Biti geçirdik, onu arıyorduk.
— Hadi hadi, sen o hapları başga-sına yuttur, demişler hepsi de.

O sırada anam, sanki iki gözün-de iki hortum, sulayıp duruyormuş toprağı. Muhtar:

— Eee gızım, eee, demiş. Yeter suladığın. Bu su, bu toprağa iki sene yeter. Sen ağlamayı bırak da, nasıl oldu bu iş anlat bakalım.

Anam, hem ağlar, hem de anla-tırmış:

— Bizim sarı inek gaybolduydu... Yok şurada, hi hi hi, yok burada hi hi derken, hi hi hi...

— Tıkanma gızım tıkanma, anlat demiş dedem.

Anam, bu ikaz üzerine daha çok tıkanarak, sümüklerini akıta akıta anlatmasına devam etmiş:

— Bayram bağ buduyordu, hi hi hi. Bana dedi ki, ne arıyon gız, de-di. Ben de, ona, sarı inek gayboldu onu arıyom, dedim. İhı bak, çalının dibinde, dedi.

Dedem arada:

— Vay yavrum vah, benim gül gibi gızımı gandırılmış, deyip dizleri-ne vuruyor, babamın üzerine yürü-yormuş.

— Dur hele Osman ağa dur, hele bi anlıyak, ondan sona hep birlikte döverik, diyormuş ötekiler.

— Sona çalının dibine geldim, ha-ni inek, yok ya burda, dedim. Sona bana dedi ki, hi hi hi...

— Tıkanma gızım tıkanma...

— Hi hi hi, bana dedi ki, eğil de bak, çalıların içinde dedi.

Dedem, bir tokat çekmiş baba-ma:

— Tuuu, gandırılmış sâblı gızı, val-laha gandırılmış.

Azâlar dişlerini gıcırdatarak:

— İrz düşmanı, demişler.

Muhtar:

— Eee gızım, sonaa, demiş.

— Sona, hi hi hi... Ben eğildim.

Muhtar, bu sırada ağzında karto-pu gibi yuvarladığı tükürüğü baba-mın tam iki gözünün arasına nişan alıp fırlattıktan sonra:

— Vallaha gandırılmış gızcağızı. Yoğusam gosgoca inek, heç güç-

Fuhuşla mücadelede pasif kahnmyacak. — Gazeteler —

— Ne dersin bu defa başa çıkacak galiba?

çüçük çalının arasına girer mi? de-miş.

— Sona, ben eyicene eğildim...

Yaşlı âzânın biri:

— Arkadan mı saldırdı gızım? di-

ye sormuş. Daha az yaşlısı:

— Heyya, arkadan saldırmış.

Top sakallısı:

— Gız görmeden arkadan saldır-

mış, demişler. Sonra, teker teker

babamın yanına giderek, ense kökü-

ne ikişer tokat patlatmışlar.

— Sona gızım? diye sormuş muh-tar.

— Ben şu çalının içinde ineği, hi hi hi...

— Tıkanma gızım tıkanma...

— İneği arıyordum ki...

— Topu eyicene dikmişdin deel

mi gızım? diye muhtar sorunca,

top sakallı:

— Besbelli dikmiştir, nah şöyle,

deyip yere eğilmiş, çalının içini gö-

zetliyor gibi yapmış. O topu diker

dikmez, gür sakallı da gıdıp arka-sından saldırmış:

— Nah işte böyle, demiş.

Neye uğradığını şaşırıp top sa-kallı, can havliyle kafasını çalıllara sokunca, muhtar:

— İşte bunun gibi deel mı gızım? demiş.

Anam içini çektiikten sonra:

— Deel, hi hi hi, deel, deyince, sekizi birden ellerini dizlerine vura-rarak:

— Abooooov, demek başga türlü saldırmış, demişler.

Muhtar, resmi memurluğunun res-miyetini takınarak:

— Öyleyse nasıl? diye sormuş.

— Hi hi hi, sona yanına yakla-şıp bana dedi ki, gel hadi burunla-rımızı ölçek, dedi.

— Bak sen hayvana, get lan bur-nunu domuzlardan ölç, demiş gür sakallı.

Top sakallı ondan aşağı kalır mı?

— Besbelli ki, gıza burnumuzu öl-çek diyecek, ondan sona da gızı gandırıp koklayacak...

— Hi hi hi...

— Tıkanma gızım tıkanma... Ner-den bilsin sâbi yavrum deyyusun kötü niyetini. Vur Allahını seversen Bekir ağa, sana daha yakın, bi to-kat vurur şu pezemengin suratı-na...

Şak diye yapıştırmış Bekir ağa to-katı.

— Sona gızım? demiş muhtar.

— Sona muhtar emmi, hi hi hi...

— Tıkanma yavrum tıkanma...

— Sona burunlarımızı ölçtük...

— Kiminki büyük geldi?

Anam ağlaya ağlaya:

— Onunki muhtar emmi, demiş.

— Eee gızım sonaa?

— Bana dedi ki, burnu güççük o-

lanın memesi de güççük olur, dedi.

Bu söz üzerine, dedemin iyice te-pesi atarak:

— Ulan benim gıza lâf ha, bizim

sülâleye hakaret ha!... diye kükre-miş. Ben onun anasının memeleri-ni gençliğimde yastık yerine gulla-nırdım. Daha bundan dört yıl evve-line gadar bile yasdık yerine gul-lanıyordum.

(Devamı var)

Yeni Yılın en güzel kitabı: BİZİM YOKUŞ

Basın dünyamızın

50

yıllık hikâyelerini

50

yıllık şöhretlerini

Yusuf Ziya

ORTAÇ

Sizlere bu

kitapta

anlatıyor

En iyi kâğıt, Altı renk ofset kapak, 352 sayfa, Fiatı 12.50 kuruş.

1 ŞUBAT ÇARŞAMBA GÜNÜ BÜTÜN KİTAPÇILARDA

Çok Dürüst Bir Adam

— 2 —

Ayak cevap verdi. «İhtiyar, Doktor Bodekeer'di. Hâlâ şehirde olup olmadığımı anlamak istiyordu. Sorma, başım deritte.»

— «Böyle şeylere ne aldırıyor-sun?» dedim. «Bol paran var. Doktor Bodekeer, cesedine el koyunca-ya kadar, yani tam iki hafta bol bol eğlenirsin.»

Ayak, acı acı içini çekti. «Biliyo-rum. Fakat bu para elime geçeli dünya hiç de bana eskisi kadar kö-tü gözüküyor. Doktorla öyle bir anlaşma yaptığım için çok pısma-rım... Bilhassa, Hortense dolayı-sıyla.»

— «Hortense'e ne olmuş?» diye sordum.

Başını salladı. «Galiba Hortense beni sevmeye başladı. Zira ona, di-ğer adamlardan daha fazla pırlanta bilezik aldım. Eğer başımda bu belâ olmasaydı, Hortense'e evlenme tek-lif ederdim. Belki de buna razı ol-lurdu.»

— «En iyisi ihtiyar sakallıya git.» dedim. «Parasını iade et. Ve cesedi-ni satmaktan vazgeçtiğini söyle. Ta-bii sakallı kadavramı almağa kalk-masaydı, hiçbir zaman bu kadar paran olmayacaktı, o da başka.»

Ayak, «Ona güttim.» diye inledi. Gözleri dolu dolu olmuştu. «Fakat adam anlaşmamızı bozamayacağını söyledi. Parasını geri almayacak-mış. İlle benim vücudumu istiyor-muş. Zira kafamın biçimi pek acalı-mış. Ona bana verdiği paranın dört mislini teklif ettim ama yine de razı olmadı. Cesedimin Martin bi-rinde muayenehanesine teslim edil-mesini istiyor.»

Sordum. «Hortense bu anlaşmayı biliyor mu?»

Ayak, «Hayır, hayır!» diye bağı-rdı. «Bunu ona hiçbir zaman anlat-mayacağım. Hortense o zaman be-nim deli olduğumu sanır. Halbuki o kaçıklardan hiç hoşlanmıyor. Ba-

na daima ona pırlanta bilezikler alan adamdan şikâyet ediyor. Onun kaçık olduğunu söylüyor. Bende de aynı hastalıktan olduğuna inanırsa, benimle bir daha konuşmaz.»

Vaziyet hakikaten karıştı. Ne yapılması lazım geldiğini ben de bilmiyordum. Ertesi günü bu me-seleyi avukat olan bir ahababıma açtım. Sakallının davayı kazanma-yacağını söyledi. Fakat Ayağın mah-kemeye gitmeyi istemediğini bili-yordum. Ayak mahkemeye son gi-dişinde yalancı şahitlik yüzünden kodesi boylamıştı.

Avukat, Ayağın kaçabileceğini söyledi. Fakat bence bu namussuz-luk olurdu. Zira Beyin, ihtiyar Dok-tor Bodekeer'e Ayağa kefil olduğu-nu söylemişti. Zaten Hortense New York'da oldukça Ayağın böyle bir şey yapmayacağı da belliydi. Ayak Samuels'e göre, Hortense'in saçının bir teli Atlantik kablосundan daha kuvvetliydi.

Aradan bir hafta kaydı geçti. Ayağı pek görmedim ama onun ku-marda önüne geleni yere serip, bol para kazandığını duydum. Tabii yine Hortense'le gece kuliplerine gidiyordu. Kız da pırlanta bilezik o-kadar çoğalmıştı ki artık bunlar-dan bir kısmını ayak bileklerine ta-kıyordu. Hortense'in ayak bilekleri de bilezikli veya bileziksiz, çok gü-zeldi hani.

Bir hafta daha geçti. Bir sabah dört buçukta Mindy'nin önünde du-ruyor, «Ayağa verilen mühlet sona erdi.» diye düşünüyordum. «Acaba çocuk İhtiyar Doktor Bodekeer'i ikna edebildi mi?» Birdenbire Bro-adway tarafından bir ses aksetti. «Plop-Plop-Plop! Plop-Plop-Plop.» Bir de ne göreyim? Ayak Samuels olan-ca hızıyla koşmuyor mu? Çocuk, canını dişine takmış, koşuyor, ko-şuyor... kırk kilometreyle ilerleyen taksileri sanki bunlar yerlerinde sa-yıyorlarmış gibi, geride bırakıyor-du. Evet, bizimki âdetâ uçu-yordu.

Sabahın o saatinde trafik ışıkları yanmıyordu. Araba da azdı zaten. Ayak müthiş bir telaşla yanımdan geçti. Zira peşinden yüzünü kırıl sakallar bürümüş bir ihtiyar koşu-yordu. Doktor Bodekeer'i hemen tanıdım tabii. Üstelik ihtiyarın elin-de koskocaman, upuzun bir bıçak vardı. Her sıçrayışında Ayağı şiş-lemeye çalışıyordu.

Doğrusu bu pek şaşılacak bir sah-neydi. İşin sonunun neye varacağı-nı anlamak için peşlerine takıl-dım. Doktor Bodekeer'in Ayağın ces-edini muayenehanesine teslim et-melerini beklemekten vazgeçtiği an-lanıyordu. Malı kendisi alıp götü-recekti. Ne yazık ki ben iyi bir ko-şucu değilim. Bu yüzden, Ayak'la sakallıyı gözden kaybettim. Artık onları kulaklarımın takip ediyor, «Plop-Plop» seslerinin geldiği tara-fa doğru koşuyordum.

Ayak'la Sakallı Broadway'den elli dördüncü sokağa saptılar. Ben kö-seye eriştiğim zaman ahali blokun tam ortasına, yani 'Sıcak Kutu'nun önünde toplanmıştı. Daha kapiya yaklaşmadım, bu meraklıların ora-ya Ayak ve Doktor Bodekeer yü-zünden üşüşmüş olduklarını anla-dım. Bizimki içeriye girmişti. Dok-tor Bodekeer ise Er Sweeney'le münakaşa ediyordu. Zira Ayak içe-ri dalarken ona, «Sakin peşimdekini gazinoya sokma.» demişti. Er Swe-neey de Ayağın en aziz ahabpların-dan olduğu için Sakallıya mâni ol-maya çalışıyordu.

Hortense de 'Sıcak Kutu'da Ayağı beklemekteydi. Onun böyle soluk soluğa içeri girdiğini görünce çok şaşır-dı. Diğerleri de öyle. Şef gar-son Henri de hayretler içinde kal-dı. (Henri sonradan bana içerde olanları anlattı. Zira ben o sırada kapıda, içeri girmeye uğraşıyordum.)

Ayak, Hortense'e «Bir deli elinde satırda beni kovuyor.» dedi. «Bu-rayı girdiği takdirde beni parça parça doğruyacak. Şimdi, aşağıda

kapıda. İçeri gimeğe uğraşıyor.»

Şimdi doğruyu söylemek lazım. Kız, hakikaten çok cesurdu. E, ta-bii Skush O'Brien gibi bir adamın kızından da ancak bu beklenirdi. Zira Skush gözü pek bir insandı. Şef Garson Henri bana Hortense'in hiç heyecanlanmadığını söyledi. Kız, sadece, «Ayağı kovalayan adam kimmiş bakayım.» demiş.

'Sıcak Kutu' bir garajın üstün-deydi. Mutfağın pencereleri de elli dördüncü caddeye bakıyordu. Dok-tor Bodekeer, Er Sweeney'le münakaşa ederken pencerelerden biri-nin açıldığını duydum. Bir de ne göreyim? Hortense aşağıya bakmı-yor mu?

Kız, dışarıya çabucak bir göz at-tıktan sonra içeriye çekildi. «Ayak! Ayak!» diye bağırdı. «Bu bana pırlanta bilezikleri gönderen, benimle evlenmeye kalkan ihtiyar deli!»

Ayak, inledi. «Vücudumu sattı-ğım adam ol!» Sonra Hortense'e Doktor Bodekeer'le yaptığı anlaş-mayı anlattı. «Bu fedakârlığı senin uğruna göze aldım, Horty.» dedi. Bu koskoca bir yalandı tabii. (Çün-kü Ayak başlangıçta her şeyi Beyin için yapmıştı.) «Seni seviyorum. Ölmeden evvel seni biraz olsun eğ-lendirmek için para bulmaya çalış-tım. Eğer bu anlaşma olmasaydı, sana evlenme teklif ederdim.»

Sonra ne oldu dersiniz? Hortense, Ayağın kollarına atılarak, bizimki-nin çirkin yüzünü öpücüklerle boğ-du.

— «Ben de seni seviyorum, Ayak. Çünkü şimdiye kadar kimse benim için böyle fedakârlık yapmadı. Kim-se benim uğruna cesedini rehin vermedi. Sen o anlaşmaya aldırma. Ben seninle hemen evleneceğim. Ama evvelâ aşağıdaki ihtiyar kaçı-ğı def etmem lazım.»

Hortense, tekrar başını pencere-den uzatarak, olanca sesiyle Bode-keer'e bağırdı. «Defol, git! Defol di-yorum. Yoksa sakallını güvelere ye-diririm. Seni ihtiyar budala seni.»

Fakat Sakallı bebeği görünce bîs-bütün çıldırdı. Deli gibi Er Swee-ney'le boğuşmağa başladı. Sweeney, adamın elinden bıçağı kaptığı gibi, birine bir şey olmasın diye ta uzak-lara fırlattı.

Hortense ise mutfakta Doktor Bo-dekeer'in başına atmak için bir şeyler arıyordu. Nihayet gözü ma-sadaki nefis jambona ilişti. Ahı, bunu keserek jambonlu sandviç ya-pacaktı... (Jambon, bir hayli büyük-tü. «Sıcak Kutu'ya bir ay yetecek kadar vardı. Zira orada sandviçlere konulan jambonlar da peynirler de hemen hemen şeffaftır.)

Her ne hal ise, Hortense jambo-nu kaptığı gibi pencereye koştu ve durup nişan almadan bunu aşağıya fırlattı. Jambon, zavallı doktor Bo-dekeer'in kafasına isabet etti. Sa-kallı, yere yığılmadı ama bacak-ları hafifçe büküldü. Adamcağız, sarhoş gibi yalpalıyarak dolaşmağa başladı.

Doktor Bodekeer'e acıdığı için ona yardıma karar verdim. Zavallı-nın hali fenaydı. Sonra Hortense gibi bi bebeğin bir erkeği jambonla sersemletmesi de kalleşlikti bence.

İhtiyar doktoru alarak Broad-way'e çıkardım. Onu Mindy'e soka-rak, bir masaya oturttum. Aklının başına gelmesi için kahveyle Bisma-rok Ringası ısmarladım. O arada adamcağzın etrafına bir takım mer-hametli vatandaşlar toplanmışlardı.

Nihayet sakallı etrafına bakına-rak, «Dostlarım.» dedi. «Kalbi kırık bir adam görmediyseniz, bana ba-kın. Ben deli değilim. Tabii akra-balarım bu hususu münakaşaya kalkabilirler. Ben Hortense'e aş-ğım. Onu 'Skandallar'da ilk gördüğüm akşam sevdim. O gece 'Ay çi-çeği' rolündeydi. Onunla evlenmek istiyordum. Seneler önce dul kal-dım ben. Fakat nedense evlenmem

Reklâmınızı gazete ve dergilerle değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : 25094 — 9)

— Bendeniz Hayvanları Koruma Derneğinden Aslan Hepsever...
Zavalilik yorulmuş da!...

fikri kızlarımla oğullarımla hiç hoşuna gitmiyor.»

Doktorun sesi alçaldı, bir fısıltı halini aldı. «Hattâ, biriyle evlenmeye kalktığım zaman beni tımarhaneye kapamaktan bile bahsediyorlar. Bu yüzden onlara Hortense'i hiç söylemedim. Çünkü cesaretimi kırmağa kalkmalarından korkuyordum. Fakat Hortense'e delice âşıktım ve ona hediyeler yolluyordum. Yalnız kız, çocuklarımla yüzünden gidip göremiyordum. Sonra Hortense'in bu Ayak Samuels denilen adamla gezdiğini öğrendim.»

Doktor içini çekti. «Kıskançlıktan çılgına döndüm tabii. Ne yapacağımı bilemedim. Tam o sırada kader Ayağı bana yolladı. Adam cesedini bana satmağı teklif etti. Ben senelerden beri çalışmıyorum. Fakat Park Avenue'deki muayenehanemi kapamağa gönülüm razı olmadı. Ayak'a oraya geldi zaten. Evvelâ onun yice sapıtmış olduğunu sandım. Fakat Ayak meşhur 'sporc'u' Mr. Armand Rosenthal'ı kefil gösterdi. O da Ayak Samuels'in sözünün eri olduğunu söyledi.

«O zaman, kararımı verdim. Ayak Samuels'le anlaştığım takdirde adam mühlet bitinceye kadar bekleyecek, ondan sonra da kaçacaktı. O zaman rakibim ortadan kalkmış olacak ve Hortense de bana kalacaktı. Fakat Ayak, gitmedi. Aşkın insanı nasıl felce uğrattığını unutmuşum.

«Nihayet kıskançlık nöbeti arasında Ayağı bıçakla kovaladım. Onu korkutup, New York'dan kaçıracağımı sanıyordum. Fakat çok geç kalmıştım. Artık Hortense'in onu sevdiğini anladım. Eğer Ayağı sevmeseydi sırf onu korumak için kafama kömür dolu tenekeyi indirmezdi.»

İhtiyar Doktor inledi. «Evet, beyler. Kalbim kırık. Kafamda da

koskocaman bir yumru var. Fırlanta bileziklerim, Hortense'de, param da Ayakta. Anıyacağınız bu işte zarar eden ben oldum. Bu hâdiseyi kızmam Eloise'in duymayacağını umarım. Yoksa... Jimmy Kelley'in barında sigara satan kızla evlenmeye kalktığım zaman olduğu gibi... fena halde kızar.»

Doktor Bodekeer, hislerine hâkim olamıyarak, hüngür hüngür ağlamağa başladı. Herkes adama acıdı tabii. O sırada Beyin, ona yaklaşmaz mı? O da sakallının anlattıklarını duymuştu.

— «Hediyelerin ve paran için üzülme,» dedi. «Ben zararını tazmin edeceğim. Zira Ayağa kefil oldum. Ömrümde de ilk defa bir insan hakkında yanıldım. Fakat Ayak Samuels, kendisini yakaladığım zaman çok pişman olacak, çok! Tabii bu işe bir bebeğin karışacağı hiç aklıma gelmemişti. Yani o zaman iş değişir. Onun için Ayak hususunda yüzde yüz yanıldım sayılmaz.»

Beyin herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. «Fakat Ayak Samuels, kalles herifin biri. Cesedini, anlaşma şartlarına uyarak derhal teslim etmeliydi. Artık ömrünün sonuna kadar ona bir dolar bile vermiyeceğim. Kendisine kefil de olmayacağım. Tamdıklarım da öyle. Broadway'de kredisi yok artık.»

Bence Ayak'la Hortense buna pek aldırmadılar. Zira duyduğuma göre iki sevgili New Jersey'e kaçmışlar. Beyin'in adamlarının bile onları orada rahatsız etmesi imkânsız. Zira Sakush O'Brien onları bile korkutmuş. Zannedersem Hortense'le Ayak, tavuk ve çocuk yetiştiriyorlarmış. Kızın fırlanta bilezikleriyle hisse senetleri almışlar. Eh, hiç fena sayılmaz. Öyle değil mi?

Ceviren:

Gönül Suveren

A K B A B A

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

©

İLAN FIATİ: Kapak içi, sayfa 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir. Fıatı: 100 kuruştur.

Meşhurlar! Güldürüyor!

Politika ve fizik..

ALBERT Einstein'e sormuşlar:

— Atomun parçalanmasından enerji elde edecek kadar akıllı olan insanoğlu, nasıl oluyor da bunun, insanlığın mahvında kullanılmasını önleyemeyecek kadar aptal oluyor?

Einstein hemen şu cevabı vermiş:

— Demek ki politika, fizikten daha güç öğreniliyor!

Ya, meşhur olursan!..

KONT Gisors, sahne artisti olmak isteyen oğlunu azarlıyor:

— Adımızı lekelemeye utanmıyor musun?...

— Merak etme babacığım, sahneye başka adla çıkacağım...

— Pekiyi, ya bir de meşhur olursan?... O zaman benim öğ-lum olduğunu nasıl anlıyacaktı?

İçme demedim mi?..

ABRAHAM Lincoln bir akşam toplantıya giderken, karısı:

— «Saat 10'a kadar dönmez-sen kapıyı açmam..» demişti.

Ancak gece yarısı eve dönen Lincoln, kapıyı vurunca önce kimse cevap vermedi. Neden sonra Mrs. Lincoln:

— «Kim o?...» diye pencere-den başını uzatınca, Lincoln aşağıdan seslendi:

— Ben'im, ben... Abraham...

— Geç kalırsan kapıyı açmam demedim mi sana?...

— Evet ama, bu sefer bambaşka... Aç da bak!...

— Amaaan, yine mi politikadan bahsedeceksin?

— Hayır karıcığım, çok daha mühim... Biraz önce telgrafla Cumhurbaşkanlığına seçildiğimi bildirdiler.

— Ah Abraham, ah!... Sana kaç kere bu kadar içme demedim mi?...

Havva anamız..

BİR ziyafette Avusturya Kardinalinin yanına, göğsü oldukça açık bir elbise giymiş olan güzel bir kadın oturmuştu. Yemekten sonra genç kadın eline bir elma alınca, Kardinal:

— «Aman, bırakın şu elmayı...» diye hafifçe kadının elini

tuttu. «Sonra, Havva'nın başına gelenler sizin de başımıza gelir!»

Genç kadın şaşkın şaşkın bakarken, Kardinal devam etti:

— «Malum ya, Havva anamız elmayı yedikten sonra çıplak olduğunun farkına varmıştı!»

Gönüllü!..

SAVUNMA Bakanı Robert McNamara, Hava Kuvvetlerinin gücünü artırmak maksadıyla Amerika'da geniş bir kampanya açtırmıştı. Hazırlanan dövizlerde şöyle denilmekteydi: «Hava Kuvvetleri sizleri bekliyor... Günümüzde parasızlıkla atlamak, bir caddede karşıdan karşıya geçmekten daha az tehlikelidir.»

Bunun üzerine bir genç, Savunma Bakanına şöyle bir mektup yazmıştı:

«Hava Kuvvetlerine gönüllü olarak katılmak istiyorum... Ancak, kayıt bürounuz maalesef caddenin karşı tarafında bulunuyor!»

Ya cennette değilse!..

BİR toplantıda, din ile pek ilgisi olmayan biri, rahip Carpenter'e sordu:

— Hakikaten Nuh peygamber, gemisine bütün hayvanları bindirmiş miydi?

Carpenter, adamı şöyle bir süzdükten sonra:

— «Cennete gidince Nuh'a sorarım...» dedi.

— Pekiyi, ya Nuh cennette değilse?...

— O zaman siz sorarsınız!

Milletler Gülüyor

Her dilden

Saint Tropez'de bir turistik lokantanın vitrininde şöyle bir ilân vardı: «Burada bütün diller konuşulur: İngilizce, Almanca, Rusça, İtalyanca, İspanyolca, Rumca...

Yabancımn biri içeri girdi bu

— Babam, belki benzinimiz biter diye düşündü!

Balık

Bir Fransız turistle, bir Alman turisti Londra'da bir lokantada yanyana masalara otururlar. Fransız şarap, Alman ise bira ısmarlar. Ama garson içkileri bir türlü getirmez. Sabırsızlanan Fransız garsonu çağırır:

— Sazan bahçim yüzmek istiyor! der.

Bunu duyan Alman: «Şu Fransızlar güya spiritüel olduklarını iddia ederler. Ben bir espri yapayım da kulaklarının pası gitsin» der kendi kendine. Garsona seslenir:

— Garson, domuz çok susadı!..

Külüstür

Adam elden düşme, tabii ucuz bir araba almak istiyordu. O gün gezdiği garajların en sonuncusunda bir külüstüre takıldı.

Bu araba tam onun verebileceği paranın karşılığı idi. Satıcı çenesi kuvvetli bir adamdı:

— Şu boyanın rengine, parlaklığına bir bakın hele! Ya koltukların yumuşaklığına ne demeli? Hele, cam silcekler yağ gibi kayıyor...

Müşteri bu kadar lâftan sonra kararını vermiş gibiydi. Son bir şey sormak istedi:

— Motoru nasıl?

Satıcı hayretle yüzüne baktı:

— Aman mösyö, teferruat üzerinde duracağınız hiç aklıma gelmemişti!..

* * *

İdeal

Kadın idealindeki erkeği şöyle tarif ediyordu: — Çok para kazanacak kadar akıllı ve bunu düşünmeden sarfedecek kadar aptal olmalı!

ilâm görünce. Patrona İngilizce bir şeyler söyledi. O ise hiçbir şey anlamadığını işaret etti.

Yabancı Rusçayı, İtalyancayı denedi. Ama muvaffak olamadı. Derken, orada yemek yiyen birisi tercümanlık etti.

Yabancı hayretle sordu:

— Vitrindeki yazıyı niçin koydunuz?

Patron soğukkanlılığını kaybetmeden cevap verdi:

— Bu yazının hiç yalam yoktur! Müşterilerim burada bütün dilleri konuşurlar...

* * *

Cins köpek!

Kadın kucagındaki kıvrık tüylü, cins bir köpek otobüse biner. Biletçi, hayvan için de para vermesi gerektiğini hatırlatır. Kadın hemen sorar:

— Köpeğimin bilet alırsam, her hangi bir yolcu gibi kanape işgal edebilir mi?

— Tabii madam! Yalnız ayaklarını diğer yolcular gibi kanapeye koymamak şartıyla...

* * *

Ölü deniz

Paris'te «Le Paris» kahvesinde bir İsrailli ve bir Amerikalı karşılaşır, tanışır ve hemen konuşmağa başlarlar. Amerikalı sorar:

— Amerika Birleşik Devletlerine gittiniz mi?

— Hayır!

— Dünyanın en yüksek binası Empire State Building'ten bahsedildiğini duydunuz mu?

— Tabii!...

— İşte onu babam yaptı!...

— Amerika'nın en uzun köprüsü olan «Brooklyn Köprüsünü» biliyor musunuz? Onu da babam yaptı... Sonra Niagara şelâlesini, Beyaz Sarayı...

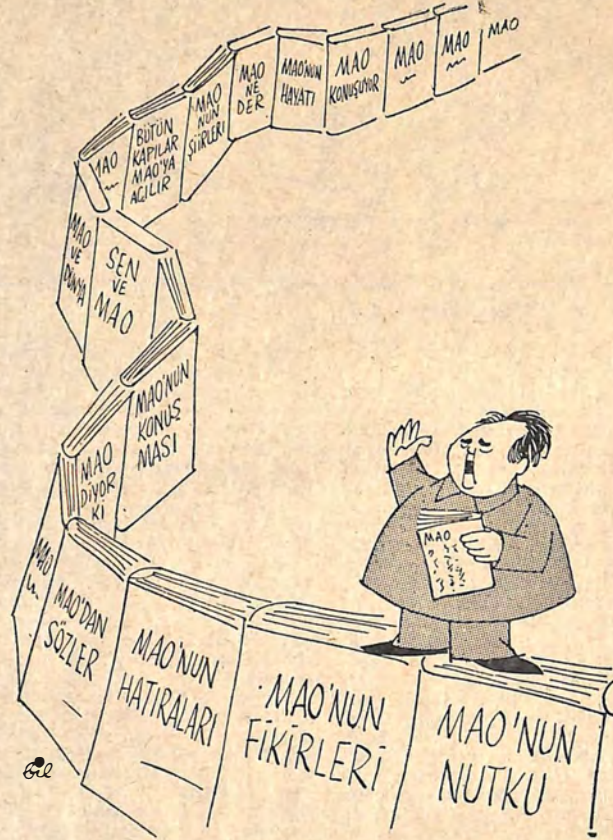
İsrailli Amerikalıyı sabırla dinledi. Ve sözünü bitirince memleketi hakkında neler bildiğini sordu.

Amerikalı İsrailli'ni tammadığını itiraf etti.

— Peki Ölü Deniz'den bahsedildiğini hiç duymadınız mı? dedi Musevi.

— Duydum!

— İşte onu babam öldürdü!...

Çin seddi!

Ucuz

Bir İskoçyalı Bitpazarı'na gider. Önüne gelen ilk dükkâna girer:

— Çok ucuz bir portmanto istiyorum! der.

— İşte burada bir tane var! Fiatı iki pens'tir!

— İki pens mi? Daha ucuza yok mu?

— Var efendim, bir temel çivisi!...

Hap

Dispanserin muayene günüydü. Soğukta kapıda bir sürü fakir kuyruk olmuş bekliyorlardı...

Doktor muayene ettiği fakire:

— Yandaki odaya, eczaneye geçin ve ilâcınızı alın! dedi. Bu haplardan üç tane her yemekten sonra alacaksınız!

— Anladım doktor bey, dedi fakir adam, ama yemeği bana kim verecek?...

Soğuk hava

Amerikalı, Fransa'nın güney sahillerinde tatilini geçiriyordu. Marsilya'da kaldığı süre de bir gün lokantada yemek yerken, garsonu çağırdı:

— Garson! Sıcaktan bunalıyorum, soğuk hava tertibatını çalıştırın!

Aradan birkaç dakika geçti, tekrar garsonu çağırdı:

— Garson çok serin oldu! Soğuk hava tertibatını durdurun!

Aradan beş dakika geçmemişti ki tekrar garsonu çağırıp soğuk havayı çalıştırmasını söyleyince; bütün olanları gören ve duyan bir başka müşteri garsona:

— Sabrınıza hayran oldum! dedi. Soğuk hava tertibatını açın, kapayın, tekrar açın! Ne istediğini bilmiyor zavallı adam!

— Ziyani yok mösyö! İstediyi kadar söyleyin. Soğuk hava tertibatımız yok ki!..!

İki sevgili arasında!

Adamımız CEYMİS BONT

4

(SENİN YÜZÜNDEN EN KIYMETLİ ROBOTUMU KAYBETTİM... DEFOL, GÖRÜNME!)

MÜJDE MONİK... SUÇLuyu YAKALADIM!... NE DİYORSUN CEYMİS?

İŞTE, TOPLAYABİLDİKLERİMİ GETİRDİM!

MR BONT, SİZİNLE YALNIZ KONUSMALIYIM

DON KARLOS'UN YÜZÜ, BİRDEN BEMBİYAZ OLUR!

DON KARLOS'UN TİFSAATI

Don Karlos Fabrikalarında, ayınfeğinde kullanılmak üzere ROBOTLAR imal edilmektedir! Ancak bu robotlardan biri, birkaç gündüzenberi kayıptır... Don Karlos, Bont'un topladığı ARTIKLARIN bu robota ait olduğunu söyler...

BU GECE YATAĞINIZDA BEN YATACAM... TABİTİ SİZ DE BASKA YERDE!

AAA, NEDEN?

BU PERUKAYLA TAM MONİK'E BENZERİM!

BONT'UN PERUKA VE SAKAL-BİYİK KOLEKSİYONU.

İHTAR EDİYORUM MONİK, DOKTOR NO İLE EVLENMEZSEN GENÇLİĞİNE YAZIK OLUR!

O GECE BONT, PENCEREYİ AÇIK BIRAKIR... ÜÇ SAATLİK HEYECANLI BİR BEKLEMEDEN SONRA...

DAVRANMA!

ROBOT ANİDEN GERİSTİN GERTİYE DÖNER!

ADAMIMIZ CEYMİS BONT DA MONİK'İN YATAGINDAN FIRLAR.

KIRKAYAK MIDIR, NEDİR?

ÇENESİNE, DAKİKADA 65 DARBE YEMESİNE RAĞMEN, BONT YİNE DE PES DEMEZ.

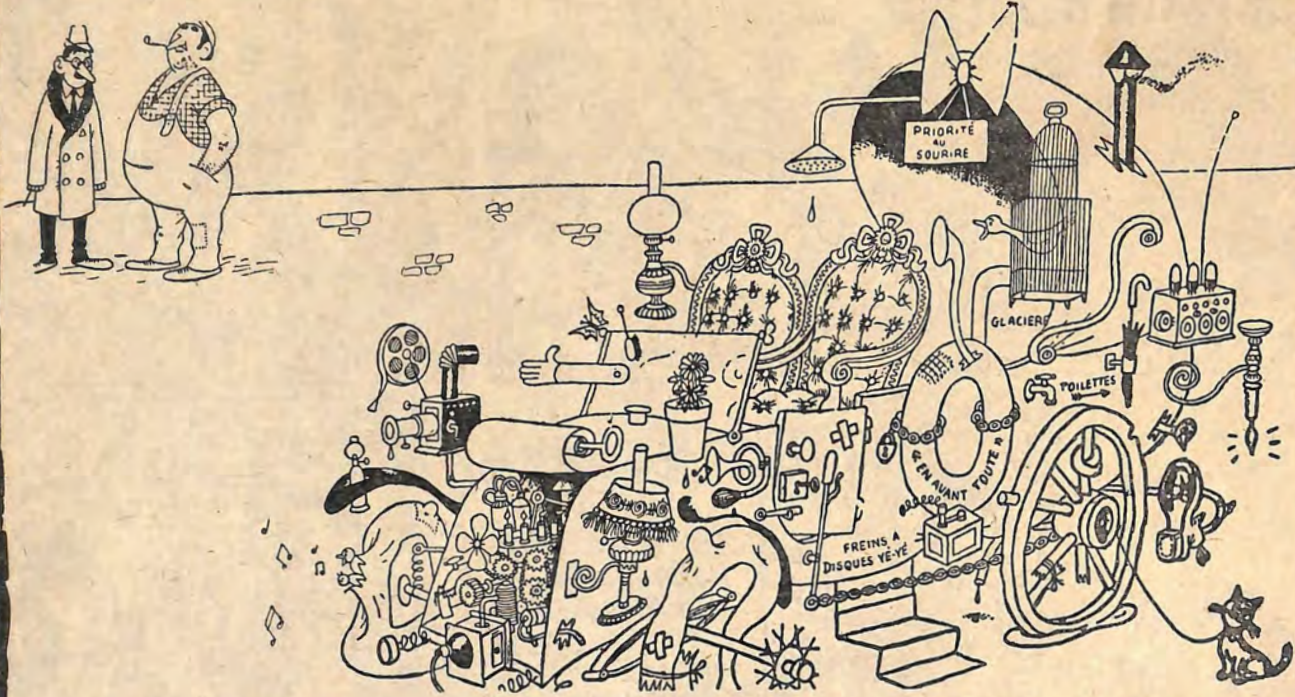

SÜPER NO'YA BİŞEYLER OLUYOR!

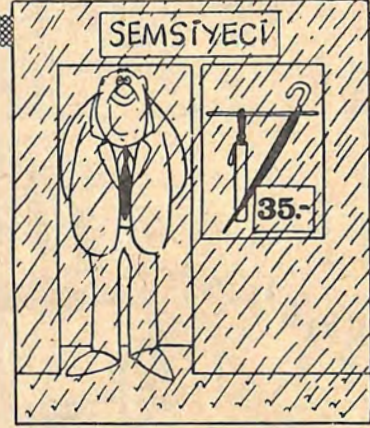
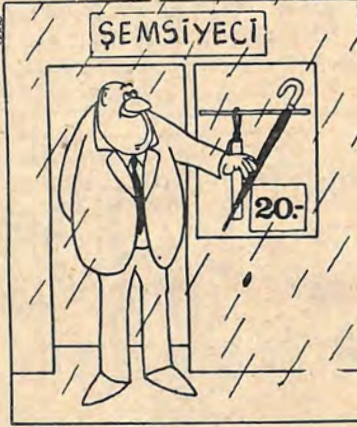
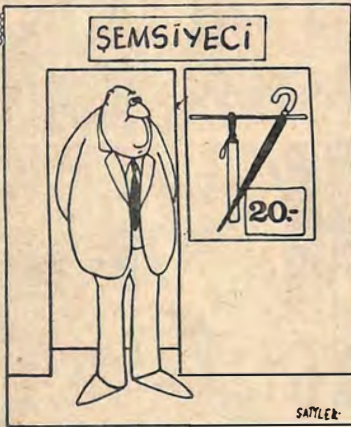
DR. NO ROBOTUN DURUMUNDAN ŞÜPHELENİR...

HAFTAYA: FEZÂ ADAMI

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

-BU OTOMOBİLDEKİ RAHATİ HİÇBİR ARABADA BULAMAZSINIZ ...YALNIZ YÜRÜMEĞE GELMEZ!

YAZISIZ

-BEYHUDE ÜMİTLENMEYİN KIZLAR: BU MEMLE-
KETTE BAHAR ANCAK BİR AY SÜRER!

-BAK KOCACIĞIM, SENİN BEĞENMEDİĞİN
GECELİĞİMİ ESKİTMENE ÇALIŞIYORUM!

İÇ PİLÂV

**UFA ile yapıldığı takdirde
harika olur**

UFA, Türk yemeklerine ve
tatlılarına en uygun margarindir.
Ufa'nın tadını alanlar bir daha
başka margarin kullanmazlar.

UFA — üstün lezzetli margarin

AKBABA

